

Godište XVI. • broj 7 • srpanj 2021.

2,5 KM / 10 kn / 1,3 EUR

MEĐUGORJE

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Međugorje kao
proročki glas i
zov u vremenu

Međugorje poziva
na mir i jedinstvo

Hvala Bogu i
Kraljici Mira za
40 godina milosti

Hvala Ti, Gospe,
Blažena Djevice
Marijo, Majko naša,
na ovoj milosnoj
povijesti!

SJEĆANJE NA
JEDNU PROPOVIJED

GLEDATI SRCEM

PERFIDNI RAT PROTIV
DOSTOJANSTVA ČOVJEKA

DVA SRCA

TREBAJU NAM
SVETI SVEĆENICI

ODUŠEVITI MOGU SAMO
ONI KOJI SU ODUŠEVLJENI
(ODUHOVLJENI)

Gospina škola | Događanja | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima
Teološki podlistak | Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divina

Draga djeco! Moje je srce radosno jer kroz ove godine vidim vašu ljubav i otvorenost mom pozivu. Danas vas sve pozivam: molite se sa mnom za mir i slobodu, jer Sotona je jak i želi svojim prevarama odvesti što više srca od mog majčinskog srca. Zato se odlučite za Boga da vam bude dobro na zemlji koju vam je Bog dao. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

Foto: Arhiv ICMM

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Marin

Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar
Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 130 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u HRK i €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatenmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici: Foto ĐANI

Gospina škola

Međugorje kao proročki glas i zov u vremenu, FRA T. PERVAN
Oduševiti mogu samo oni koji su oduševljeni

(oduhovljeni), FRA S. MABIĆ

Na slobodu pozvani, P. TOMIĆ

Sjećanje na jednu propovijed, I. ŠARAC

Međugorje poziva na mir i jedinstvo, VLČ. L. GOJAŠ

Molitvena priprema župe za 40. obljetnicu ukazanja

Hvala Bogu i Kraljici Mira za 40 godina milosti

U ozračju zahvalnosti i radosti proslavljena 40. obljetnica

Gospinih ukazanja

Hvala Ti, Gospe, Blažena Djevice Marijo, Majko naša,

na ovoj milosnoj povijesti!, FRA M. ŠTEKO

Vraćamo se cijepljeni milosrdem Božjim i

majčinskom ljubavlju, R. RUKAVINA

Događanja

Gospina svakodnevna prisutnost najvažnija

je poruka i najveća milost Međugorja, P. TOMIĆ

Gledati srcem, FRA M. ŠAKOTA

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Perfidni rat protiv dostojanstva čovjeka, K. MILETIĆ

Dva srca, M. MILETIĆ

Teološki podlistak

Trebaju nam sveti svećenici, FRA T. PERVAN

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Čudesni pozdrav i događaj, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

40. OBLJETNICA – LIJEPO ZA OKO I LJEKOVITO ZA DUŠU!

Tisuće vjernika sa svih strana svijeta pohrlele su za 40. obljetnicu ukazanja u Međugorje. Došli su tražiti Krista tamo gdje je Njegova Majka! Došli su priznati svoju vjeru i obnoviti nadu. Vidjeli smo slike od kojih je u radosti zadrhtalo srce vjernika diljem svijeta. Čula se pjesma predanja, pjesma radosti kao ona kod povratka Židova iz babilonskog ropstva. Dogodio se potres duše, a iz međugorskog epicentra proširio se do svih dijelova svijeta. Osobito su bili brojni s nama vjernici iz Poljske i Ukrajine.

Ne možemo previdjeti ni novu hodočasničku stazu: hodočašće domicilnih vjernika, naših Brotnjaka. Drugo po redu Veliko zavjetno hodočašće okupilo je velik broj vjernika koji su cijelim putem, uz župnika fra Miru Šegu, noseći križ, Gospin kip okičen crvenim ružama i zastave, molitvom i pjesmom zahvaljivali za primljene milosti. Prizor kao iz prvih dana. Svijet nam jest uvijek dobrodošao, ali važno je baš da Hercegovina u svim vidovima vjerničke prakse iskazuje čast Kristu i Gospi.

Valja podržati i održati procesiju od Brda ukazanja do župne crkve. Može nastati pandemija, potres i svaka nevolja, ali Hercegovina koja je blizu uvijek može i treba slaviti i častiti Majku i njezina Sina. Nadamo se da će duh nadahnuti odgovorne i održati ovu praksu u budućnosti. Lijepo je to za oko i ljekovit supstrat za srce i dušu.

To može biti utjeha u svjetskoj duhovnoj i političkoj konfuziji u koju smo se zapleli. Ponavljaju se stare i tužne priče. Bijelo se proglašava crnim, i mnogi to očima gledajući, prihvaćaju. A trebalo bi biti obrnuto! Zašto se ne ističe ono pozitivno, plemenito i lijepo? Zašto se propagira nejedinstvo umjesto zajedništva? No, ima lijeka: „Kad se srce ispuni obraćenjem i ljubavlju, grijeh, zlo i smrt nestaju, a nastanjuje se život, nastanjuje se Bog među nama.“ (fra S. Barbarić)

Valja nam poslije ove veličanstvene obljetnice ispitati snagu vjere u vlastitim dušama i pokušati ustrajno vraćati mir u nemirnu svakodnevnicu. Valja nam dati ruku pomirenja bližnjima, a naši bližnji su svakodnevno mnogi stanovnici svijeta, hodočasnici koji preko Kraljice Mira traže Krista koji otkupljuje svijet. Valja nam uputiti i riječ potpore onima u bolesti, dugovima i drugim nevoljama. Neka preko pružene ruke prostruji čistoća naših srca, a preko naših riječi molitvena nakana da i u budućim danima naše Međugorje – u obraćenju, radosti i miru – bude mjesto milo Kristu Kralju vjekova, jedan od izvora nove evangelizacije. Međugorje jest kao i svaka mjesna Crkva od ranokršćanskih vremena, Crkva s dušom, zajednica koja priznaje i ispovijeda svoje grijeha zazivajući Božju pomoć. To je konstanta, to je ponos, to je činjenica koju ne mijenjaju okolnosti.

Jasno je da mikroskopom duše trebamo tražiti pozitivno oko nas, odvajati pšenicu od pljeve, činjenice od neistina, a onda to nesebično podijeliti s onima koji nam dolaze. Krist je preko Majke zagrljio svijet. I nama u Međugorju i sljedećih desetljeća valja odgovoriti svjedočenjem na nove proplamsaje Duha, biti apostolima mira, zagrliti s Kraljicom Mira svijet i narod koji hodočasti u Međugorje tražeći oproštenje, vjeru i nadu.

MEDUGORJE

kao proročki glas i zov u vremenu

Iza nas su velika zbivanja u Međugorju. Četrdeset godina od početka ukazanja, međugorski fenomen kao globalna pojava, o čemu svjedoče necrkveni mediji, globalna proširenost pojma „Međugorje“, koje je uvelike nadmašilo sva druga marijanska svetišta i mjesta ukazanja. U sebi čudo u nastanku, održanju, i sve snažnijem djelovanju u svijetu, pa i u vremenu ove pandemije. Čini se kao da u crkvenim medijima još uvijek vlada stanovit embargo na pisanje o Međugorju, neki nevidljivi „veto“ nadvija se još uvijek nad Međugorjem, makar je već četiri godine ovdje prisutan Papin, najprije delegat, a onda i apostolski vizitator u osobi mons. Henryka Hosera, Poljaka. Stidljivo se tek tu i tamo pojavi koja bilješka glede Međugorja. A ono blista kao Grad na gori.

Foto: Arhiv ICMM

FRA TOMISLAV
PERVAN

Zacijelo, ne ćemo pretjerati kad ustvrdimo da je upravo ova jubilara, biblijska obljetnica te dani oko nje, izbacilo Međugorje u žarište vjerskoga zbivanja ali i društvenih pojava u tuzemstvu i inozemstvu. Jamačno je ovo bio najveći skup katoličkih vjernika u posljednjih godinu i pol dana, nakon izbijanja pandemije COVID-a. Pogledamo li druga svetišta, slike iz Lurda su sablasne, nema ondje nikoga ispred Lurdske spilje, isto je i u Fatimi. Trg svetoga Petra je pust, nema vjernika na uobičajenim *Angelusima* ni Papinim audijencijama srijedom. Kao da je sve zamrlo. A da ne govorimo o epidemiološkim mjerama u drugim zemljama, zabranama okupljanja itd. A ovdje? Čudo nad čudesima.

Doživjeli smo doslovce eksploziju vjere i molitve, radosti i slobode. Desetci tisuća na Hodnji mira s Humca u Međugorje (15 km) ili s Čitluka u Međugorje (8 km) po najžešćoj vrućini, tisuće su na sam dan obljetnice silazile s mjesta prvih ukazanja prema župnoj crkvi. Više od 360 svećenika u koncelecijaciji na večernjoj misi, a stotinjak njih je bilo oko crkve, tvorili su vijenac ispovjednika koji su satima slušali pokorničke ispovijedi te pomirivali ljude s Bogom. Ljudsko djelo? Nikako se ne bi moglo reći. Čini se da se Nebo pobrinulo za taj dan da bude veličanstven u svakom pogledu. Policija nam nije trebala kao za skupova drugdje, gdje se održavaju različite protuprirodne parade, gdje ih treba stotine da drže red. Nekada zna biti više policajaca nego sudionika tih tzv. „parada ponosa“. Ovdje im je uloga regulirati promet u mjestu kamo se slegne i desetak tisuća vozila, a kolnici uski. Nitko nikomu ne smeta, nitko nikoga ne ugrožava, svi su radosni jer su oko Majke. Takav „štimung“ može prirediti samo Majka! A ona se zbilja pobrinula da sve protekne u savršenom redu i molitvenom ozračju. Svi smo sretni zbog toga.

A znamo kako je počelo 1981. Već smo tada bili suočeni s provalom vjerničkoga puka koji je od prvih dana u tisućama stizao na mjesto ukazanja. Nitko ih nije nagovarao niti pozivao, jer bijahu to komunistička olovna vremena, kad su bezbožni komunisti prijeko gledali na bilo kakva vjernička okupljanja, kad su jedva trpjeli skupove mladih kra-

jem srpnja na Širokom Brijegu. Ovdje je puk spontano, osjetilom vjere i snagom, nadahnućem Duha Svetoga, osjetio smjesta nešto posebno. Od prvoga dana.

Tu se uzbiljuje ono što kaže i Katekizam Katoličke Crkve. Naime, fenomen s kojim smo ovdje suočeni svrstava se u teologiji pod kategoriju tzv. privatnih objava. One dođu ne spadaju u plog vjere. „Uloga im nije da >poboljšaju< ili >upotpune< konačnu Kristovu objavu, nego da pomognu da se ona u određenom povijesnom razdoblju potpunije oživotvori. Pod vodstvom crkvenog učiteljstva osjećaj vjernika znade razlučiti i prihvatiti ono što je u takvim objavama Crkvi pravi poticaj Krista ili njegovih svetaca“ (br. 67). Osjetilo prave katoličke vjere u puku smjesta je prepoznalo u Međugorju nebeski poziv i u tisućama se slijega-

Danas je zanemaren ili gotovo neaktualan proročki govor u Crkvi. Kao da trajno postoji onaj latentni, prikriveni sukob između proroka i svećenika, proročke i institucionalne službe, koja datira još iz Staroga zavjeta, a prisutna je u Crkvi od drugoga stoljeća, zbog institucionalnoga zazora prema prorocima nakon pojave Montana i njegovih pratilja.

lo prema Međugorju, svim prijateljima i zastrašivanja komunističke milicije i medija unatoč. Vjerni puk koji moli i vjeruje jest onaj „locus theologicus“ koji je zapravo priznao ukazanja Djevice Marije. Vatikanska komisija govori o prvih sedam autentičnih dana. Pa ako je i to, dovoljno je za ovo što obavlja vjerni puk ovdje već četrdeset godina.

Kad su, naime, počela ukazanja, bili smo suočeni s fenomenom s kojim se nitko u nas nije specijalno bavio. Tematika ukazanja nije bila aktualna u to doba, fatimska ukazanja bila su daleko, više od šest desetljeća iza nas, tako i lurdska ukazanja, skoro stoljeće i pol. Doduše, atentat na Papu, koji se dogodio 13. svibnja 1981., aktualizirao je fatimska ukazanja i fatimske tajne, a ukazanja na Podbrdu-Crnici dogodila su se četrdesetak dana nakon atentata na Svetoga Oca. Trebalo je fenomen proučavati, a na hrvatskom jezičnom području nije

bilo literature. Tek tu i tamo poneki spis o Fatimi ili Lurdu, ali uglavnom kao priručnik za hodočasnike. I mi smo ovdje na licu mjesta morali (iz)učiti „abecedu“ o ukazanjima. Trebalo je tematiku ukazanja svrstati negdje u neku teološku kategoriju.

Fra Ivan Dugandžić kao član biskupskih komisija od 1982. do 1985. napisao je članak o ukazanjima na temelju studije Karla Rahnera, objavljene krajem pedesetih godina, o vizijama, viđenjima i proroštvima, ali se teolog Rahner nije bavio izravno s tematikom ukazanja. Treba naime terminološki ali i sadržajno razlikovati „visio“ od „apparitio“, *visiones* od *apparitiones*. Rahner se bavio viđenjima kakva imaju mistici u svojim mističnim iskustvima zatim proroštvima, te značenju proroka i proroštava u Crkvi, dok su ukazanja fenomen s kojima se pojedinac

suočava, kad se netko „s druge strane ukaže“, pojavi, kako to bijaše za Gospodinovih ukazanja učenicima ili Pavlu na putu u Damask ili pak za Marijinih ukazanja prestrašenim pojedincima, uglavnom djeci.

Kad se pobliže razmotre i prouče dosadašnja Marijina ukazanja, od Guadalupe u Meksiku 1531., preko francuskih lokaliteta Rue d' Bac 1830. (sv. Katarina Labouré, čudotvorna medaljica), La Salette 1846., Lurd 1858., portugalske Fatime usred rata 1917., Međugorje 1981., Kibeho (Ruanda) 1982., temeljna značajka svih tih ukazanja jest proročki poziv na obraćenje i promjenu života. Molitva, pokora, post, temeljito životno obraćenje. Snažno je to istaknuto u ukazanjima u La Salette-u, Lurdu, Fatimi i Međugorju.

Znaju teolozi i svećenici tvrditi, Marijina su ukazanja „privatne objave“ pojedincima, najčešće djeci, te kao takve ne obvezuju. Oni redovito

ZNAJU TEOLOZI I SVEĆENICI TVRDITI, MARIJINA SU UKAZANJA „PRIVATNE OBJAVE“ POJEDINCIMA, NAJČEŠĆE DJECI, TE KAO TAKVE NE OBVEZUJU. ONI REDOVITO TVRDE KAKO IMAMO PISMO I OBJAVU, IMAMO PREDAJU U CRKVI, IMAMO UČITELJSTVO KOJE NAM DAJE SMJERNICE, IMAMO SAKRAMENTE KAO SREDSTVA SPASENJA ŠTO JE SASVIM DOVOLJNO ZA SPAS. SVE DRUGO JE SUVIŠNO I NE OBVEZUJE. USUĐUJEM SE REĆI, POGRJEŠAN PRISTUP UKAZANJIMA.

ODUŠEVITI MOGU SAMO ONI KOJI SU ODUŠEVLJENI (ODUHOVLJENI)

Kad malo pregledamo međugorske portale ili unesemo u Google tražilicu pojam *duhovni poziv u Međugorje*, naići ćemo na zavidan broj mladih ljudi koji su se u Međugorju obratili i postali svećenici, redovnici ili redovnice. Javno su o tome svjedočili i ta su svjedočanstva dirljiva. Ništa ne dodiruje ljudsku dušu kao svjedočanstvo nekog čovjeka koji zna da Bog postoji jer ga je osobno susreo i u Njegove ruke predao svoj život. Iako mi nije cilj u ovom članku pisati o ovim ljudima koji su javno progovorili i posvjedočili o svome duhovnom pozivu, ipak bih spomenuo neke od njih zbog njihova oduševljenja koje prenose na nas. Oni mogu oduševiti jer su sami oduševljeni i mogu uvjeriti jer su sami uvjereni.

FRA STANKO MABIĆ

Zvijezda grupe The Kelly Family, Paddy Kelly bio je velika rock zvijezda. Postao je silno bogat, slavan i popularan tako da je živio u dvorcu iz 17. stoljeća u Europi. Međutim, dolazi u Međugorje, obraća se i postaje redovnik. Sam svjedoči da mu je Gospa spasila život i da je preko Međugorja upoznao Isusa.

Nicoletta Falzoni bila je visoka dužnosnica u međunarodnoj korporaciji u Milanu. Sve je počelo 2011. godine kada je, kao visoka dužnosnica velike korporacije, odlučila otići u Međugor-

je. Ondje je doživjela tako značajan susret s Gospodinom i s Djevicom da joj se život potpuno preokrenuo. Za nju ništa više nije bilo isto, ni uspjeh, ni novac niti išta slično. U Međugorju je spoznala Boga i u godinu dana postala redovnica. Njezino redovničko ime je Maria Fides.

Amerikanac iz Ljubuškog vlč. Charbel Richard Grbavac ostavio je zbog Međugorja studij stomatologije i postao svećenik.

Rođeni Australac škotskih korijena, fra Anthony Burnside, visoko obrazovan, iz bogate obitelji dolazi u

Međugorje, obraća se, sve ostavlja i postaje svećenik i fratar u Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji. Život u Australiji je zamijenio životom u Hercegovini.

Novinar iz Madrida Gonzalo Moreno imao je skeptično mišljenje o Međugorju. Sam je posvjedočio: „Radio sam u jednim novinama u Madridu i moje mišljenje o Međugorju je bilo negativno, nisam vjerovao i bio sam protiv toga. Sve se promijenilo kada sam došao i vidio kako se ovdje živi vjera, pobožnost Gospi, sakramenti. Od 2006. sam došao dvadeset puta.

Kada sam se vratio prvi put, nitko mi nije vjerovao kada sam pripovijedao što sam ovdje sve doživio. Nitko mi nije vjerovao ni kada sam počeo put svećeništva. Imali su puno razloga za to, jer moj prijašnji život nije bio dobar. Bio sam i u svijetu droge. Razumijem zašto mi ljudi nisu vjerovali, no sad ipak vjeruju, jer sam uistinu Gospino čudo.“

Don Carlos Ballbé je prvi put došao u Međugorje u kolovozu 2005. godine: „Najprije želim reći kako se moj život promijenio u potpunosti, jer sam ovdje doživio svoj poziv i imao iskustvo blizine Boga. Međugorje je također promijenilo cijelu moju obitelj. Moj je poziv prvi plod Međugorja, jer nikada nisam ni pomislio biti svećenik.“

Otac Michael Leither iz SAD-a svoju blistavu karijeru vidio je u igranju nogometa. Kad je došao u Međugorje, na nagovor majke ispovjedio se i to mu je bila prva ispovijed. U toj ispovijedi je bio toliko ganut da su mu suze tekle niz lice što mu se inače nikada nije do tada događalo. Nakon što je vidio kako je jedna žena u Međugorju ustala iz invalidskih kolica, nekadašnji perspektivni mladi igrač američkog nogometa Michael Lightner odlučio je postati svećenik.

Fr. John Boughton je došao u Međugorje kao protestant. Nakon potresnog obraćenja postaje katolički svećenik. Rodio se kao protestant i odrastao je u toj vjeri. Studirao je medicinu, pročitao je knjigu o Međugorju i odlučio je posjetiti Međugorje. To mu je promijenilo život. Obratio se na katoličanstvo i postao svećenik.

VJERUJEM DA SVATKO OD NAS IMA ŽELJU ČUTI ŠTO TO BOG OD NJEGA TRAŽI. A KAD BIH PITAO ŠTO NA TOM I ČINIMO, ISTO TAKO VJERUJEM DA BI MNOGI SAMO SLEGNULI RAMENIMA. NE RADE NIŠTA ILI GOTOVO NIŠTA. NIŠTA SE NE POSTIŽE JEDNIM KLIKOM, NEGO TREBA PUNO VREMENA PROVESTI U HODU S BOGOM DA BI SHVATIO, DA BI SRCE RAZUMJELO. PUNO VREMENA, MOLITVE, ŠUTNJE I PREDANJA BOGU. MOLITVA, TIŠINA, MIR, OSLUŠKIVANJE SVOGA SRCA U KOJEM BOG PROGOVARA NA POSEBAN NAČIN SE DOGAĐA U MEĐUGORJU. TO MNOGI SVJEDOČE BEZ OBZIRA RADILO SE O DUHOVNOM POZIVU ILI BILO KOJEM DRUGOM POSLANJU.

Vlč. Donald Calloway iz Družbe Marijinih svećenika Bezgrješnog Začeca, prepričava svoju dramatičnu i ganutljivu priču u knjizi „Bez povratka: svjedočanstvo milosrđa“. Od mladića koji je bio u dubokoj ovisnosti o drogama, obraća se zahvaljujući jednoj knjizi koju je slučajno našao pregledavajući knjige na policama svojih roditelja. Knjiga se zvala „Kraljica Mira dolazi u Međugorje.“ (izvornik: Joseph Pelletier, *The Queen of Peace Visits Međugorje*)

Talijanski liječnik Primo Martinuzzi, jedan od liječnika koji su vršili ispitivanja na vidiocima, postaje također svećenik. Svjedoči: „Svoj svećenički život i rad ne mogu zamisliti bez susreta s Međugorjem. Dijelim mišljenje nekih teologa i mariologa koji u Međugorju vide ispunjenje Lourdesa i Fatime.“

Svećenik don Ivan Filipović također svjedoči kako ga je Međugorje izvuklo iz droge i baš zahvaljujući Međugorju postaje svećenik.

Nije nam potrebna nikakva posebna učenost da bismo čuli Božji glas i otkrili Boga. On se objavljuje srcu koje ga želi i koje mu se sasvim predaje, s Njim i za Njega živi poput svijeće koja izgara. Jedino ljubav trošeći se, raste.

Kad slušamo svjedočanstva ovih ljudi, osjećamo da je njihovo srce zapaljeno i da gori ljubavlju Božjom. Pronašli su blago za kojim su tragali čitavoga života. Kod njih se baš vidi da nisu postali svećenici zato jer nisu imali drugoga izbora u životu ili nisu mogli naći djevojku. Oni su svećenici, ne zato što nisu imali neku drugu opciju, nego zato što ih je Krist osobno pozvao da ga prate na tome putu. Oni su se odazvali i to su učinili baš u Međugorju. Sretni su jer naglasak leži na onome što su dobili, a ne na onome što su ostavili! Shvatili su da mogu samo u Bogu naći sigurnost, mir i radost koje im ovaj svijet ne može ni dati ni oduzeti. To je tajna kraljevstva nebeskoga. Ono traži sve i daje sve. Svaki istinski mudar čovjek zna da ne treba gledati na ono što čovjek ulaže, nego na ono što čovjek nakon ulaganja dobije. Zato se u ovom slučaju ne radi o odricanju, nego o dobitku.

U odgoju sam mladih fratara već dvanaest godina. Kroz sve te godine sudjelovao sam u promociji duhovnih zvanja gdje sam često razgovarao s mladićima koji razmišljaju o svećeničkom pozivu. Mnogi dođu u samostan nakon razgovoru, a dosta ih odustane. Velika većina, od onih koji dođu u samostan, svakako spomenu Međugorje kao važnu etapu na njihovu putu prema redovništvu i svećeništvu. Neki su osjetili duhovni poziv baš u Međugorju i o tome su i javno svjedočili, a mnogi su osjetili poziv u ranom djetinjstvu ili u svojoj župi gdje žive, ali su skoro svi imali potrebu, za vrijeme svoga promišljanja i konačne odluke, doći u Međugorje, pomoliti se, povući se u tišinu dvaju brda, razgovarati sa svećenikom u ispovjedaonici, sudjelovati na klanjanju... Taj odlazak u Međugorje bio im je onaj dodatni iskorak, nutarnja sigurnost i odlučnost za svoju konačnu odluku. Većina njih je konačno „da“ svome duhovnome pozivu u svom srcu izrekla baš u Međugorju.

Kad bih sada postavio pitanje bilo kojem čovjeku da li želi čuti Božji glas u sebi koji mu otkriva njegovo vlastito poslanje ovdje na zemlji, vjerujem da bi svi izrazili želju da svakako žele čuti što im je Bog namijenio. Vjerujem da svatko od nas ima želju čuti što to Bog od njega traži. A kad bih pitao što na tom i činimo, isto tako vjerujem da bi mnogi samo slegnuli ramenima. Ne rade ništa ili gotovo ništa. Ništa se ne postiže jednim klikom, nego treba puno vremena provesti u hod s Bogom da bi shvatio, da bi srce

Nije nam potrebna nikakva posebna učenost da bismo čuli Božji glas i otkrili Boga. On se objavljuje srcu koje ga želi i koje mu se sasvim predaje, s Njim i za Njega živi poput svijeće koja izgara. Jedino ljubav trošeći se, raste.

razumjelo. Puno vremena, molitve, šutnje i predanja Bogu. Molitva, tišina, mir, osluškivanje svoga srca u kojem Bog progovara na poseban način se događa u Međugorju. To mnogi svjedoče bez obzira radili se o duhovnom pozivu ili bilo kojem drugom poslanju.

Isus će kazati: „Niste vi izabrali mene nego sam ja izabrao vas.“ Isus je mogao odabrati koga je htio, ali kad bira, većinom se radi o odabiru običnih i slabih ljudi kakvih je najviše među nama. Kristov poziv upućen Petru: „Izvezi na pučinu“ zahtjevana je riječ. Petrovo iskustvo je posve protivno ovom Kristovu zahtjevu. Zato je veće čudo što je Petar bacio mreže na Njegovu riječ nego mreže koje se razdiru od ulova ribe. Poslije ovoga susreta Petar više nije bio isti čovjek. Tu istinu iščitavamo u Bibliji koja kaže da se ne može „vidjeti“, „spoznati“ Boga i ostati na životu, ostati u životu kao i prije, kao da se ništa nije dogodilo. Ovi svećenici koje sam gore spomenuo došli su u Međugorje, vidjeli su i spoznali da je Bog živ i da želi živjeti u njihovu srcu i ti ljudi nisu više mogli ostati na životu isti. Umrlu se sebi da bi živjeli Bogu? Doblili su odgovor na pitanje: Kako izgubiti svoj život da ga pronađem? Kako umrijeti s Kristom, da uskrsnem s njim? Kako biti zrno pšenice koje umire da bi donijelo stotruk rod? Samo u odgovoru na ovo evanđeosko pitanje pronalazimo svoju životnu brazdu, svoj poziv, bilo svećenički bilo bračni. Ovaj Božji poziv u isto vrijeme je put ljubavi i put žrtve.

Kaže Katarina Sienska: „Ako budete ono što vam je Bog namijenio da budete, zapalit ćete svijet.“

NA SLOBODU POZVANI

(Kod Boga ništa nije slučajno, pa ni to zašto su Gospina ukazanja započela baš na svetkovinu rođenja sv. Ivana Krstitelja.)

PAULA TOMIĆ

Završili su milosni dani 40. Obljetnice, onaj polet, ona radost, ona snaga onih dana polako postaju sjećanja, a nove uzbrdice svakodnevice ponovno izranjaju pred nama pune izazova, nesigurnosti i pitanja. Prebiranje po sjećanjima donosi neke nove spoznaje. Jedna od njih je i kako ništa nije slučajno, i kako sve vodi dobru za one koji ljube Gospodina. To pokazuje i priča o Josipu Egipatskom koju ovih dana slušamo kroz prva čitanja u liturgiji svagdana.

Kako ništa nije slučajno pokazuje i datum početka Gospinih ukazanja, 24. lipanj. Na svetkovinu sv. Ivana Krstitelja. Sveti Ivan Krstitelj je najveći koji je rođen od žene – rekao je za njega sam Isus Krist. Liturgijski je privilegirani jer ima čak dvije svetkovine u jednoj liturgijskoj godini: 24. lipnja slavimo njegovu rođenje, a 29. kolovoza njegovu mučeničku smrt. Sv. Augustin govoreći o sv. Ivanu Krstitelju kaže ovako: „Da je sv. Ivan naviještao sam sebe, ne bi otvorio usta svom ocu Zahariji. Zaharija je progovorio jer se rodio 'glas'! Kad su Ivana u pustinji dok je propovijedao, pitali: „Tko si ti?“ on je odgovorio: „Ja sam glas onoga koji viče u pustinji!“ Ivan je glas, a za Isusa se kaže: „U početku bijaše Riječ“. Ivan je dakle glas za neko vrijeme, a Isus je vječna Riječ od početka stvaranja!“ Zar nisu Gospina ukazanja - njezine riječi – poput glasa koji viče u pustinji da se pripravi put kako bi vječna Riječ odzvonila u našim srcima?

Ivan je djelovao potaknut Duhom Svetim kako bi pripremio vjernički

I kao što sa sv. Ivanom završava Stari Zavjet i započinje Novi, zar nisu i Gospina ukazanja, baš od toga, Ivanovog dana, za svijet označila početak nečeg novog? Vremena u kojem će biti važno samo to da li imaš iskustvo živoga Boga i njegove žive Riječi ili nemaš? Imaš li vjere ili nemaš? Gospa to iskušenje prokazuje i u zadnjoj poruci kad kaže: „Danas vas sve pozivam: molite se sa mnom za mir i slobodu, jer sotona je jak i želi svojim prevarama odvesti što više srca od mog majčinskog srca.“ (25.6.2021.)

puk za Gospodinov dolazak. Bio je Isusov preteča. Zar nije i Gospina uloga u Međugorju pripremanje vjernika za susret s njezinim Sinom Isusom. A sve njezine poruke i upute služe tome kako bi se srce čovječje otvorilo za djelovanje Duha Svetoga, za susret sa živim Bogom?

Ivan je bio svjetiljka koja je pripremila dolazak Svjetla. Bio je grub, esencijalan, ljubitelj samoće pustinje, čovjek koji se smatrao „prolaznim“ u odnosu na dolazak Spasitelja. Njegova

je uloga bila pozivati na obraćenje! Zar nisu takva i međugorska brda? Gruba, esencijalna, samotnička, autentična – pomažu ti da susretneš samoga sebe u svojim nemoćima i Božju snagu u potpunom predanju njegovom vodstvu! Zar nije najvažniji Gospin poziv u Međugorju upravo poziv na obraćenje, što Ona sama često naglašava?

Osam dana nakon Ivanova rođenja, željeli su ga obrezati i dati mu očevo ime Zaharija, ali majka Elizabeta

se usprotivila i kazala da će se zvati Ivan, unatoč tome što se nitko prije nije tako zvao. Ivan je već svojim imenom pokazao kako donosi nešto novo! Zar i Međugorje ne donosi nešto novo stvarajući ljude 'Duha'. Ljudi 'Duha' su oni koji donose nešto živo u svoju vjeru, koji nisu kopije starih obrazaca učmale tradicije... Zar nije upravo iskustvo Gospine prisutnosti, njezine majčinske ljubavi i susret sa živom Riječi pokrenulo toliko obraćenja, novih zvanja, pokreta, zajednica, humanitarnih organizacija u Crkvi i svijetu? Sama Gospina prisutnost koja traje 40 godina je novost!

I kao što sa sv. Ivanom završava Stari Zavjet i započinje Novi, zar nisu i Gospina ukazanja, baš od toga, Ivanovog dana, za svijet označila početak nečeg novog? Vremena u kojem će biti važno samo to da li imaš iskustvo živoga Boga i njegove žive Riječi ili nemaš? Imaš li vjere ili nemaš? Gospa to

iskkušenje prokazuje i u zadnjoj poruci kad kaže: „Danas vas sve pozivam: molite se sa mnom za mir i slobodu, jer sotona je jak i želi svojim prevarama odvesti što više srca od mog majčinskog srca.“ (25.6.2021.) Mir je tako nesiguran, u srcima ljudi tako narušen, a slobode je sve manje. Vidimo što nam se sprema sa novim zatvaranjima, prijetnjama, ograničenjima! Sveti Ivan Krstitelj pokazao nam je što znači imati unutarnju slobodu za ostati pri Istini i kad vanjske slobode nije imao zatočen u tamnici. Pokazao nam je obraćenje ne biti navezan na ulogu, moć, značaj, izabranje, svrhu, misiju... ništa to nije bilo važno pred slobodom da budeš samo glas koji je tu da najavi Riječ, ali i da nestane kad sama Riječ dođe!

Molimo zagovor svetog Ivana da mognemo prepoznati koje odluke trebamo donijeti u okovima svakodnevice kako bi ostali glas i zadržali Riječ u slobodi srca.

Napokon! – mogli bismo uzviknuti kad dočita-mo zbirku ovih dokumenata koji su široj javnosti u ovome obliku i ovako cjelovito bili nedostupni a sabrani su ovdje na jednom mjestu. Dakle, napokon – audiat et altera pars! Neka se čuje i druga strana. Napokon se član dviju biskupskih komisija dr. fra Ivan Dugandžić, onodobno učitelj novaka na Humcu, a neko vrijeme i provincijski definator, pa potom od 1985. i duhovni pomoćnik u Međugorju, osmjelio izići u javnost s nama nepoznatim dokumentima. Kako je autor već u osmom desetljeću, zakoračio je u 78. godinu života, te kako je više od polovice članova prvih dviju Komisija u kojima je sudjelovao već s onu stranu, u vječnosti, zacijelo je htio otkriti (re-velare) i objaviti dio svoje pismohrane koji se tiče upravo međugorskoga fenomena te ponuditi čitateljima na prosudbu. (dr. fra Tomislav Pervan)

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

SJEĆANJE NA JEDNU PROPOVIJED

IVICA ŠARAC

BILO JE LJETO I SJEĆANJE MI KAŽE DA JE BILO VRUĆE. Ovo s vrućinom za prilog je nevažno i nema nikakvu drugu funkciju osim ukazati na to kako vlada nesnosna vrućina dok ovo pišem, a ako osvježi do objavljivanja ovoga broja, i taj će podatak biti suvišan. Ali ovdje ionako nije naglasak na vrućini, nego na sjećanju. Sa sjećanjem je problem to što mu se općenito više vjeruje nego što objektivno zaslužuje; što mu se nekako spontano daje prednost pred drugim izvorima podataka. Koliko god i samo predstavljalo važan izvor informacija, sjećanje zna biti i nepouzdan. U stanju je svoga „vlasnika“ zavesti na posve krivi trag i nanijeti mu ponekad i štetu, u što su se na ružan način osvjedočili oni koji su se upleli u svađe zbog uvjerenja u točnost vlastite verzije sjećanja, a pogotovo oni koji bi

mu svoje potpuno povjerenje potvrdili novčanim ili kojekakvim drugim ulozima u okladama. Ruku bi u vatru stavljali da je bilo upravo tako kako im je kazivalo njihovo sjećanje, obično bi tom frazom kasnije opravdavali zabludu, no onda bi se naknadnim provjeravanjem činjenica pokazalo da je ipak bilo drukčije. Oni oprezniji svoje tvrdnje radije započinju s onom „Ako me sjećanje ne vara...“. Ukoliko nemate nikakva načina negdje drugdje provjeriti podatke iz vlastita sjećanja, ostavite barem malo mjesta i sumnji.

Evo, moje me sjećanje godinama uporno uvjerava da sam i ja bio u međugorskoj crkvi kada je tadašnji

župnik fra Jozo Zovko na sv. misi 11. srpnja 1981. godine održao onu poznatu propovijed u kojoj je spomenuo četrdeset godina. Sjedio sam – i danas mi to „prikazuje“ jedna odavno pričvršćena „slika u glavi“ – u desnoj lađi crkve, gledano s ulaznih vrata, treća-četvrta klupa odozdo, no je li to bilo upravo tijekom te sv. mise, nikada sebi ne ću moći sa sigurnošću dokazati. Naravno da je nebitno jesam li ili nisam bio baš tada u crkvi, ali volio bih znati kako i zašto mi se kao dvanaestogodišnjaku u pamćenje urezala ne samo

ta slika, nego i zvuk rečenice o četrdeset godina usporednih s godinama izraelskog lutanja kroz pustinju. Jesam li je sam iskonstruirao slušajući ili čitajući o tomu ili možda pokupio od onih koji su kasnije prepričavanjem iskrivljivali sadržaj propovijedi? Uputno je, naime, je li takva rečenica (usporedba s četrdesetogodišnjim boravkom Izraelaca u pustinji) uopće izgovorena te večeri!? U objavljenom prijepisu s magnetofoske vrpce nisam je mogao pronaći (istina, prijepis nije cjelovit, jer je audio-snimak na jednom mjestu prekinut). Jedino mjesto u kojemu, prema prijepisu s audio-snimka, propovjednik spominje četrdeset godina, referirajući se na svetopisamski tekst, glasi ovako u opsežnijem navodu: *„Ali, vidite, jedini čovjek koji je došao reći istinu jest Bogočovjek Isus Krist, koji je kazao ne: 'Ja sam otkrio istinu', nego: 'Ja sam istina'. Ja sam is... (ovdje završava prva strana kasete, tako u izvorniku, nap. I.Š.) ...došao je među izgubljene sinove i rekao: Na meni je Duh Gospodnji; on me je pomazao da blagu vijest donesem da budem blagovjesnikom; da otvorim oči slijepima; da uši gluhih otvorim; da nijemima dam dar govora; da upravo hromima dam da sami mogu hodati. Na meni je Duh Gospodnji; poslao me otvoriti, da otvorim iz tamnice sužnjeve, zatvorenike, robijaše; da ih pustim na slobodu; da proglašim siromasima godinu milosti Gospodnje. Nitko ga nije osudio. Ama mi ga večeras shvaćamo. A zar nije došao da otvori mene robijaša, tebe robijaša koji si robovao 40 godina, da večeras možeš ili sutra kleknuti preda nj i kazati: Otvorite lance, otvorite uzlove, otvorite verige koje sapinju život moj, jer ja sam bio okovan, okovan zlobnim grijehom. To je taj kontekst iz glasovite propovijedi koja je izazvala pozornost javnosti prije četrdeset godina i to upravo zbog spominjanja četrdeset godina. Propovijed je, znademo epilog, ušla u pravosudni proces, a propovjednik u zatvor. Zaključujući s ove vremenske distance, vrlo je vjerojatno da se sintagma „40 godina robovanja“ doista odnosila na tadašnje razdoblje jugoslavenskog komunizma kojega je, ma koliko se njegovi današnji apologeti upirali dokazati suprotno, obilježila u prvom redu nesloboda. To uostalom potvrđuje i činjenica da je netko mogao biti procesuiran i osuđen na robiju samo zbog izgovorene riječi. Preciznosti radi valja reći da se u optužnici (i potom presudi) uz ovu propovijed, kao dodatan inkriminirajući sadržaj navodi i dio fra Jozina podravnoga govora tadašnjemu biskupu Pavlu Žaniću na krizmi 25. srpnja 1981., te se uz to još navode i svijeće u crkvi s hrvatskim crveno-bijelo-plavim grbom (u tekstu presude doslovno piše da je fra Jozo u crkvi „držao više voštanih svijeća dekorisanih trobojnim trakama crven-bijeli-plav“). U presudi Okružnoga suda u Mostaru, kojega su činili sudac Marko Martinović (kao predsjednik vijeća) te suci „porotnici“ Mustafa Čiber i Jure Miloš (kao članovi vijeća), stajalo da je fra Jozo osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine i šest mjeseci zbog „krivičnog djela neprijateljske propagande iz čl. 133“ i to navodno zato što je „govorom i na drugi način pozivao na protuustavnu promjenu socijalističkog samoupravnog društvenog uređenja i zlonamjerno i neistinito prikazivanje društveno-političke prilike u zemlji.“ U stvari je fra Jozo osuđen zbog korištenih biblijsko-alegorijskih pojmova u kojima su njegovi tužitelji i suci „vidjeli“ kritiku poretka i tadašnje službene ideologije. U presudi se otvoreno priznaje da je fra Jozo osuđen zbog mišljenja, odnosno zbog onoga što je prema tumačenju tužitelja i sudaca *mislio* pod izgovorenim, a što se bjelodano vidi iz sljedećega pasusa presude: „...očigledno misleći na jubilarnu 40-obljetnicu Ustanka naših naroda i narodnosti protiv okupatora i domaćih izdajnika, govorio da je dosta 40 godina robovanja, okova,*

tame i i patnje...“ Ako se uspoređi preuzeti tekst s magnetofonske vrpce s ovim tekstom iz presude, vidljivo je da se radi o gruboj manipulaciji: fra Jozina alegorijska slika o „robovanju“ i „okovima“ izriječkom govori o grijehu („otvori te uzlove, otvori te verige koje sapinju život moj, jer ja sam bio okovan, okovan zlobnim grijehom“). Isto se tako pojmovi „patnja“ i „nevolja“ ne odnose na društveno-političke prilike, kako se sugerira u presudi, nego se pojavljuju u kontekstu poziva na javno življenje svoje vjere: „A gdje ste se vi zatvorili? Izidimo iz svojih kuća! Izidimo iz privatnog života! Jer vjera nije privatna stvar. Naša vjera je ona za koju trebamo trpjeti. Moramo je zaljevati znojem, potokom suza, patnja i nevolja.“ Potpuna je izmišljotina u presudi da je fra Jozo izgovorio reče-

osuđivati zbog onoga što oni misle da je on mislio.

I u onom dijelu optužnice (i potom presude) gdje se kaže da je fra Jozo „prilikom dolaska biskupa Žanića u župu Međugorje, u pozdravnom govoru rekao da se moli za mlade krizmanike koji će ostati među 'vukovima' i da nas vrijeme 'krivih nauka i lažnih učitelja ne zavede“, naglašeno je kako se zna što je govornik pod rečenim mislio. Rudo Mlinarević kao tadašnji zamjenik „okružnog javnog tužioca“ ističe u dispozitivu da je „van svake sumnje na koga je mislio okrivljeni. Očigledno okrivljeni ima u vidu, kad govori o vremenu 'lažnih nauka i krivih učitelja', ovdremenu materijalističko-marksističku nauku, koju zastupa Savez komunista i koju provodi u vaspitno obrazovnim,

ZAKLJUČUJUĆI S OVE VREMENSKE DISTANCE, VRLO JE VJEROJATNO DA SE SINTAGMA „40 GODINA ROBOVANJA“ DOISTA ODNOSILA NA TADAŠNJE RAZDOBLJE JUGOSLAVENSKOG KOMUNIZMA KOJEGA JE, MA KOLIKO SE NJEGOVI DANAŠNJI APOLOGETI UPIRALI DOKAZATI SUPROTNOM, OBIJEŽILA U PRVOM REDU NESLOBODA. TO UOSTALOM POTVRĐUJE I ČINJENICA DA JE NETKO MOGAO BITI PROCESUIRAN I OSUĐEN NA ROBIJU SAMO ZBOG IZGOVORENE RIJEČI.

nicu „da hrvatski narod nema prava ni u Ujedinjenim nacijama.“ Kontekst u kojemu su spomenute Ujedinjene nacije u propovijedi govori, kako nam pokazuje prijepis s audio-snimke, o djelovanju i odgovornosti kršćana u svijetu: „Bez Isusa Krista i kršćanina danas u svijetu, svijet ne bi vrijedio niti bi mogao opstati, niti bi se moglo živjeti na njemu. Isto tako moramo biti svjesni da smo puno odgovorni, da smo odgovorni za ovaj svijet i budućnost njegovu. Zato s pravom od nas se očekuje, kako mi gledamo naš život i na budućnost cijele Crkve među narodima. Ne možemo i ne pitaju nas u Ujedinjenim nacijama kao kršćane što će učiniti.“ Za „dokazni postupak“ tužiteljstvo se poslužilo iskazima više svjedoka, od kojih su pojedini, po vlastitu priznanju, bili na misi te večeri „po zadatku“, dok je jedan svoj prvotni iskaz iz istražnog postupka povukao na glavnom procesu, odbivši na kraju lažno svjedočiti protiv fra Joze. Neki su pak smogli hrabrosti i ustvrdili da fra Jozo nije izgovorio ono za što ga je optužnica teretila, da ga poznaju kao dobrog svećenika i da nisu primijetili ništa neprimjereno u njegovoj propovijedi, čime su tužiteljima dali do znanja da ga je besmisleno optuživati i

odgojnim i drugim ustanovama, kao i cjelokupnu našu politiku koju sprovođimo u praksi, ujedno smatrajući one koji zastupaju takvu nauku i politiku 'lažnim učiteljima', pa dosljedno tome da će krizmanici ostati među 'vukovima.' Inače je samo za totalitarna i autoritarna društva tipično da tužitelji i suci „znadu“ što se pod izgovorenim „misli“ i da zbog „mišljenja“ udaraju kazne. U jednome su ipak bili u pravu: instinktivno su prepoznali ondašnji poredak i njegovu službenu ideologiju u svakoj od negativno konotiranih alegorijskih slika, izrečenih te srpanjske večeri u međugorskoj crkvi. No, nisu uspjeli pročitati fra Jozinu glavnu misao. Da su pozornije slušali i čitali propovijed, shvatili bi da vjernike nije pozivao na promjenu poretka nego sebe, nije ih pozivao na ustanak nego na koljena, rekavši: „Naša snaga je na koljenima; naša snaga je u sklopljenim rukama, naša snaga je u nošenju križa; naša snaga dolazi od Gospodina Boga. I nema druge snage, nema druge mudrosti, nema druge pobjede osim pobjede nad ludošću ovoga svijeta – poniznošću, ljubavlju, žrtvom.“ To je bila glavna poruka propovijedi izrečene na sv. misi 11. srpnja 1981., jednako svježa i aktualna danas kao i prije četrdeset godina.

RAZGOVOR S NADBISKUPOM
HENRYKOM HOSEROM NA
40. OBLJETNICU GOSPINIH
UKAZANJA U MEĐUGORJU

MEĐUGORJE POZIVA NA MIR I JEDINSTVO

■ Srdačno pozdravljam nadbiskupa mons. Henryka Hosera na ovaj važan dan, na 40. obljetnicu Gospinih ukazanja u Međugorju 24. i 25. lipnja. To je jako važna obljetnica, važno vrijeme u Međugorju gdje su hodočasnici, a mislim da je važno i širom svijeta?

Nedvojbeno je riječ o velikoj obljetnici za sve hodočasnike koji u velikom broju dolaze u Međugorje iz cijeloga svijeta, tako da se ta radost dijeli i na međunarodnoj razini. Htio bih privući vašu pažnju na to da sâm broj 40 ima biblijsko značenje, to je vrijeme u kojem se događa nešto važno. I doista, u ovome se mjestu nešto dogodilo, traje i razvija se dalje.

Mogu reći da je sve počelo od svjedočanstva šestero mladih ljudi, djece, tinejdžera, koji su tvrdili da su vidjeli Gospu na Podbrdu koje se danas zove Brdo ukazanja: Gospa se predstavila kao Kraljica Mira, Gospa poziva na obraćenje, pokoru, život u jedinstvu s Bogom i širenje mira u svijetu. Vidioci su se prvo sastajali kao grupa, a poslije, s godinama, doživjeli su i drukčija, individualna iskustva, susrete s Gospom, kako oni kažu, ili nadahnuća koja su se odnosila na njih. To je osnovna tema, a ukazanja kao takva Crkva nije priznala. Ona su potpuno različitog karaktera od „klasičnih“ ukazanja koja su se dogodila u Lourdesu ili u Fátimi. To je jedan od razloga zašto se Crkvi ne žuri. Jer Gospina poruka ustvari nije novost, ona stalno poziva na obraćenje, na molitvu, na pokoru, na život po sakramentima i na to da u svojim životima otkrijemo Isusa Krista. Za nevjernike ne koristi tu

ZAHVALJUJUĆI
PAPI FRANJI IMAMO
DEKRETE KOJI SU
DALI MEĐUGORJU
ODREĐENU
PRAVNU OSOBNOST,
DAKLE IMENOVAN
JE APOSTOLSKI
VIZITATOR S
POSEBNOM
ULOGOM ZA ŽUPU
MEĐUGORJE,
A POSLIJE JE
DONESENA ODLUKA
DA SE PODIGNU
SVE BRANE I
DA SE DOPUSTI
DOLAZAK NE SAMO
LAIKA: BISKUPIJE
SADA SMIJU
ORGANIZIRATI
HODOČAŠĆA,
A BISKUPI,
NADBISKUPI I
KARDINALI NA
SVEČANI NAČIN
SMIJU SLAVITI
LITURGIJU.

Foto: Arhiv CMM

riječ, nego kaže da su to ljudi koji još nisu upoznali Božju ljubav.

Dakle, fenomen Međugorja je počeo prije 40 godina. Ovu duhovnost i ovo mjesto najprije su primijetili stanovnici Bosne i Hercegovine, zatim Hrvatske, da bi se ta duhovnost naposljetku proširila na cijeli svijet. Prije pandemije u Međugorje je dolazilo oko 2 milijuna ljudi godišnje. Ovo mjesto je općepoznato, to je mjesto koje privlači mnoštvo ljudi, mnoštvo hodočasnika iz cijeloga svijeta. To mjesto je važno za jugozapadni Balkan, kao što je poznata Częstochowa (Čenstohova) u Poljskoj. U Međugorje se ljudi dolaze ispovijedati, u Među-

humanitarna pomoć iz cijeloga svijeta, uglavnom iz Italije. Prosljeđivalo se pomoć tamo gdje su potrebe bile najvidljivije.

Nakon ratnog razdoblja došlo je doba mlade države Bosne i Hercegovine koja se rodila kao rezultat Daytonskih pregovora, dakle kompaktne države koja se sastoji od triju skupina, može se reći religijskih, to jest muslimana – oni su najbrojniji, pravoslavačica i na jugu rimokatolika.

Takav je, dakle, zemljopisni kontekst Međugorja, a Međugorje poziva na mir, na jedinstvo.

U svakom slučaju ovo je mjesto skromno, što se tiče arhitekture, neu-

niji izraz za Međugorje – fenomen. Zašto? Najprije zato što ukazanja još nisu priznata, a zatim: Međugorje nema nikakav naslov, to je jednostavno župa i ništa više. Nije sve-tišće, nema čak naslov hodočasničkog mjesta, ali ono je *de facto* prepoznato i od same Crkve. Zahvaljujući papi Franji imamo dekrete koji su dali Međugorju određenu pravnu osobnost, dakle imenovan je apostolski vizitator s posebnom ulogom za župu Međugorje, a poslije je donesena odluka da se podignu sve brane i da se dopusti dolazak ne samo laika: biskupije sada smiju organizirati hodočašća, a biskupi, nadbiskupi i kardinali na svečani način smiju slaviti liturgiju.

Dakle, *de facto* imamo te elemente koji funkcioniraju i olakšavaju dolazak hodočasnika, koji je sada ponešto usporen. Ove godine pripremamo Mladifest, ali i on će biti skroman. Iz različitih razloga mnogi biskupi ne mogu doći na ovogodišnji Festival. Ali taj kontinuitet ipak postoji i moram izraziti veliku zahvalnost lokalnoj zajednici otaca

Prva stvar je to što je Gospa rekla u Međugorju, dakle poziv na pokoru, obraćenje, mir i otkrivanje Isusa Krista u našem životu. Drugi jako važan aspekt koji funkcionira u Međugorju je život po sakramentima. Naš svakodnevni život često je lišen sakramenata. On je, mogli bismo reći, više humanistički, a premalo religiozan, što se tiče vjere, kršćanstva.

Foto: Arhiv CMM

gorje stižu na velike blagdane. Čak i za vrijeme pandemije upravo su lokalni hodočasnici osiguravali prisutnost vjernika na svim obredima i slavljenjima. Zahvaljujući tomu Međugorje cijelo vrijeme odiše posebnosti.

Prošlo je 40 godina i to je bilo 40 godina rasta. Bila su tri razdoblja. Prvo razdoblje, u doba bivše Jugoslavije, to jest vladavine komunizma, može se usporediti s Fátimom, jer je režim proganjao vidioci i svećenike koji su se brinuli za njih. Tadašnji župnik osuđen je na dvije godine zatvora zbog toga što ih je štiti, branio i nije htio odustati od toga da to nije prijevara nego istina. Dakle, to je bilo jako teško razdoblje slično Fátimi, gdje su policija i državna uprava, potaknute masonerijom, proganjale fatimsku djecu, a ovdje je progon bio nadahnut komunizmom.

Drugo razdoblje bilo je ratno stanje. Taj se rat nije vodio u samom Međugorju, tamo nije bilo ratovanja. Međutim, Međugorje je bilo izvor snage za sve ljude i izvor materijalne pomoći, jer kroz Međugorje je dolazila

sporedivo skromnije nego Lourdes ili Fátima, uzme li se u obzir razlika kad je gdje došlo do ukazanja. To je teren jednog neobičnog jednakokrakog trokuta, gdje je jedan vrh župna crkva, drugi Brdo ukazanja, a treći Križevac, tj. mjesto gdje stoji križ visok 8 metara koji je tamo izgrađen 1933. zbog jubilarne godine 1900. obljetnice Otkupljenja.

Zbog pandemije smanjio se broj hodočasnika, ali oni su ipak stalno dolazili, naravno, iz susjednih zemalja. Sada broj hodočasnika raste i na 40. obljetnicu došlo je mnoštvo hodočasnika, najavljen je dolazak 50 autobusa iz Poljske, 30 autobusa iz Ukrajine... Dakle dolazak hodočasnika se na neki način preporodio.

Tipična za Međugorje je nostalgija. Tko je tamo jedan put došao teško može zanemariti poziv da se vrati. Mnoštvo, doista mnoštvo ljudi se ovdje vraća više puta. Znam jednog gospodina iz varšavsko-praške župe Majke Božje Ostrobramske koji je dolazio jednom mjesečno. To je pravi fenomen. Za mene je to najpriklad-

franjevaca. Oni tamo igraju ulogu poput pavlina u Częstochowi (Čenstohovi) i zahvaljujući njima, njihovoj ustrajnosti, taj kontinuitet povijesti Međugorja održava se i uvelike se razvija.

■ Mons. nadbiskupe, ovih dana, 24. i 25. lipnja u Međugorju je mnogo ljudi. Imate li poruku za sve one koji su tamo i koji sudjeluju u toj velikoj obljetnici?

Prva stvar je to što je Gospa rekla u Međugorju, dakle poziv na pokoru, obraćenje, mir i otkrivanje Isusa Krista u našem životu. Drugi jako važan aspekt koji funkcionira u Međugorju je život po sakramentima. Naš svakodnevni život često je lišen sakramenata. On je, mogli bismo reći, više humanistički, a premalo religiozan, što se tiče vjere, kršćanstva. Ovo mjesto podsjeća koliko je važan odnos čovjeka s Bogom. Imamo različite vodoravne odnose s drugim ljudima, odnose koji su se razvili ili su uspavani, ali ovaj odnos s Bogom je jako zanemaren. Sastoji se od neposrednog međusobnog kontakta između čovjeka i Boga, što se izražava u svakodnevnoj molitvi, u prikladnom načinu života. Trebamo davati svjedočanstvo i našom kršćanskom kulturom, našim ponašanjem, našim individualnim i društvenim moralom. To je bilo naglašeno već u apostolsko doba. Mislim da su ti elementi vrlo prisutni u međugorskoj poruci i ljudi se uvijek radosno vraćaju u svoj svakodnevni život noseći u srcu ono što su primili od Boga tijekom svojeg hodočašća.

vIć. Lukasz Gołaś

40
1981.- 2021.
MEĐUGORJE

40. OBLJETNICA UKAZANJA

MOLITVENA PRIPREMA ŽUPE ZA 40. OBLJETNICU UKAZANJA

matranja prije radosnih i žalosnih otajstava krunice meditirao je međugorski župnik fra Marinko Šakota. Važno je istaknuti kako je Gospa u više poruka isticala kako su milosni dani u kojima je Ona još uvijek s nama, a dan 25. 6. nazvala je 'veliki dan' koji je Njoj poklonjen! (usp. poruka 25. 6. 1991.) Vidioci također ističu kako su Gospine ruke još uvijek ispružene i preko njih milosti stižu na zemlju, a do kada će to biti i kako će biti kada Njezina ukazanja prestanu, to još nitko ne zna!

MOLITVA KRUNICE U CRKVI 16. - 24. LIPANJ:

Molitva krunice u crkvi bila je kao i svake večeri u 18.00 sati, nakon koje je slijedila sveta misa. U devetnici Kraljici Mira euharistijsko slavlje predvodili su sveće-

nici koji su proteklih godina bili na službi u Međugorju, kao župnici i kapelani. Krunicu su predmolili župljani, a svojim pjevanjem uzveličavali različiti zborovi i glazbene sekcije iz župe.

1. dan devetnice, 16. 6., srijeda – krunicu su molili župljani iz MILETINE, a svetu misu je predslavio fra Hrvoje Miletić.

2. dan devetnice, 17. 6., četvrtak – krunicu su molili župljani iz VIONICE, a svetu misu je predslavio fra Danko Perutina.

3. dan devetnice, 18. 6., petak – krunicu su molili župljani iz ŠURMANACA, a svetu misu je predslavio fra Mario Knezović.

4. dan devetnice, 19. 6. subota – krunicu su molili župljani iz BIJAKOVIĆA, a svetu misu je predslavio fra Ljubo Kurtović. Fra Ljubo je spontanom riječima snažno povezo komentar čitanja 12. nedjelje kroz godinu sa 40 godina Gospinih ukazanja. Čitanja su govorila o moru koje je za sve nas jedna tajna, beskraj, izaziva strah, nepoznanicu, baš poput

utorak 15. lipnja započela je intenzivna priprema molitvenom DEVETNICOM KRALJICI MIRA za 40. obljetnicu Gospinih ukazanja.

Podsjetimo se kako su vidioci 2. veljače 1982. godine pitali Gospu kad želi da se slavi blagdan Kraljice

Mira. Ona se nasmiješila i kazala: „Voljela bih da to bude 25. lipnja. Toga dana vjernici su došli prvi put na Brdo!”

Kao i proteklih godina za ovaj milosni dan za međugorsku župu i cijeli svijet, župljani i sva Marijina djeca pripremali su se molitvom. Molitvena priprava u samoj župi sv. Jakova

u Međugorju bila je organizirana na dva načina: molitva krunice na Brdu ukazanja i molitva krunice u crkvi.

MOLITVA KRUNICE NA BRDU UKAZANJA OD 15. DO 23. LIPNJA:

Molitva krunice na Brdu ukazanja bila je svaki dan u 16 sati. Prvog dana devetnice, u utorak 15. lipnja, raz-

patnje, teškoća i križeva naših života. Plaše nas! Kao što je olujno more uplašilo apostole. Čitanja nam pokazuju kako je Bog obuzdao more, kako ga Isus stišava i njime vlada! Sveti pisac nam želi poručiti da Isus tako gospodari i olujama naših života!

Ali kao što apostoli nemaju povjerenja u Njega, jer mu predbacuju da 'ne mari što izgiboše', isto tako i mi često ne vjerujemo da Isus zna što nam se događa, kroz što prolazimo. Mislimo kako ga nije briga!

A jedino obećanje koje Isus daje čovjeku jest: „Ja sam s vama do svr-

pobude uzvišeniji osjećaji za razliku od običnih emocija koje stvaraju duhovne šansone kojima je mjesto na koncertima, a ne u liturgiji – istaknuo je fra Zvonimir.

5. dan devetnice, 20. 6., nedjelja – Župljani Međugorja predmolili su krunicu ove pete večeri devetnice Kraljici Mira. Krunicu je predmolio fra Antonio Primorac. Svetu misu predslavio je fra Dragan Ružić koji je ohrabrio sve prisutne vjernike da ne sumnjaju u to da Bog sve vidi, vodi i određuje! Pjevao je veliki župni zbor „Kraljica Mira“.

šeglasnim pjevanjem uveličala je ovaj pretposljednji dan devetnice. Nakon svete mise, kao što je i običaj u devetnici Kraljici Mira, molitvu „Magnificat“ izmolili su vidioci: Marija Pavlović-Lunetti i Ivan Dragičević.

„Ovo je vrijeme milosnog otvaranja srca Gospođinu, kako nas to uči naša nebeska majka Marija. Neka ovo bude vrijeme kada MOLIMO srcem, kada POSTIMO srcem, kada se KLANJAMO ISUSU srcem, kada slavimo EUHARISTIJU srcem, kada se ISPOVIJEDAMO srcem. Dakle sve što činimo neka bude onako kako nas uči majka Marija – neka sve bude SRCEM!“ – poručio je na kraju svete mise svim hodočasnicima međugorski župnik fra Marinko Šakota.

I MEĐUGORJE JE JEDNA LAĐA KOJA PLOVI VEĆ 40 GODINA KROZ RAZNE OLUJE. ALI U TOJ LAĐI NISMO SAMI. S NAMA JE KRALJICA MIRA I KROZ SVE OVO VRIJEME NAM GOVORI KAKO BOG SVE VODI, KAKO ON IMA ZADNJU RIJEČ. UČI NAS VJEROVATI U NJEGA I VJEROVATI NJEMU. ISUS ĆE LAĐU NAŠEG ŽIVOTA, LAĐU CRKVE I LAĐU MEĐUGORJA DOVESTI DO DRUGE OBALE, TAMO ODAKLE NAS ONA JOŠ UVIJEK SVOJIM MILOSTIMA PRATI!

šetka svijeta!“ On dakle ne obećaje da će ukloniti oluje, valove, križeve, patnje, boli, poteškoće... Ne! On kaže da će On biti s nama u njima. Da će ih On obuzdati, ukrotiti, smiriti! Od nas traži samo vjeru u njegovu pobjedu!

I Međugorje je jedna lađa koja plovi već 40 godina kroz razne oluje. Ali u toj lađi nismo sami. S nama je Kraljica Mira i kroz sve ovo vrijeme nam govori kako Bog sve vodi, kako On ima zadnju riječ. Uči nas vjerovati u Njega i vjerovati Njemu. Isus će lađu našeg života, lađu Crkve i lađu Međugorja dovesti do druge obale, tamo odakle nas Ona još uvijek svojim milostima prati!

ZBOR FRAME HERCEGOVINA UZVIŠENO ANIMIRAO SUBOTNJE MISNO SLAVLJE DEVETNICE

U subotu 19. lipnja svetu misu animirao je ZBOR FRAME HERCEGOVINA koji već četiri godine vodi fra Zvonimir Pavičić. Zbor čini šezdesetak članova iz svih frama Hercegovine. Funkcioniraju tako da im fra Zvonimir pošalje materijale koje oni vježbaju u svojim framama, zatim ih on obi-

lazi i vježbava, a ponekad se susretnu i svi zajedno na probu. Naglasak do kojega je fra Zvonimiru posebno stalo jest promicanje liturgijskog pjevanja, odnosno odabira liturgijskih skladbi u misi koje smisljeno i duhovno povezuju i sve liturgijske tekstove mise.

Upravo se ovaj sklad liturgijske glazbe i liturgijskih tekstova dogo-

dia na svetoj misi u subotu i on je doprinio posebnom duhovnom iskustvu sudionika mise. Pričesne pjesme naime bile su autorska djela fra Zvonimira. On je uglazbio pričesnu pjesmu 12. nedjelje kroz godinu: „Oči sviju u tebe su uprte“ te drugu pričesnu pjesmu: „Gospodine kome da idemo“. Učinak je bio takav

da su vjernici na misi mogli samo pustiti da melodija u četiri glasa i riječi pjesama prolaze kroz njihova tijela i duše oblikujući molitvu koja se i iz njihovih srca uzdizala Bogu zajedno sa zborom koji je pjevao i orkestrom koji je svirao.

„Upravo je to i svrha liturgijske glazbe, da se u sudionicima liturgije

6. dan devetnice, 21. 6., ponedjeljak – krunicu je predmolio ravnatelj 'Majčinog sela' fra Dragan Ružić, a otajstva su molila djeca iz Sela. Svetu misu je predslavio fra Branimir Musa, pjevala je FRAMA Međugorje.

7. dan devetnice, 22. 6., utork – Molitvu krunice predmolili su članovi Franjevačkog svjetovnog reda (FSR). Večerašnje evanđelje govorilo je o tome kako USKA vrata vode u Život! Za večerašnjeg propovjednika fra Ivana Landeku mlađeg, Međugorje sa svojim molitvenim programom i sakramentima koji se ovdje obilno udjeljuju, nudi mnoštvo otvorenih uskih vrata koja vode prema Gospi, a Gospa nam zatim pomaže ući na ova uska, Isusova vrata koja vode u Život! Misno slavlje animirali su muški članovi velikog župnog zbora „Kraljica Mira“.

8. dan devetnice, 23. 6., srijeda – krunicu su predmolili članovi Franjevačke mladeži. Svetu misu u koncelecijaciji 220 svećenika i pred mnoštvom hodočasnika predslavio je fra Iko Skoko, a klapa „Concordia“ svojim milozvučnim vi-

Večernji molitveni program nastavio se molitvom Vjetrovanja i 7 Očenaša i molitvom za ozdravljenje duše i tijela.

9. dan devetnice, 24. 6., četvrtak – Molitvu krunice predvodili su članovi Humanitarne udruge „Marijine ruke“. Misu uoćnicu predslavio je fra Miro Šego, župnik župe „Krista Kralja“ u Čitluk, uz koncelecijaciju 260 svećenika, koji je nepunih 15 minuta prije krunice u 18.00 sati sa silnim mnoštvom vjernika iz Brotnja i cijele Hercegovine stigao pješice predvođeni Drugo zavjetno hodočašće Kraljici Mira. Prepućujući glas, emotivno je u propovijedi otvorio svoj život i život ove župe poput albuma i prelistao ga analizirajući pojedine slike koje čine ovih 40. godina od prvog Gospina ukazanja: vidioc, Bijakovice i Međugorje, župnu crkvu, sve žrtve franjevačke braće, Gospine poruke, hodočasnike – obojivši sve u iskrenu zahvalnost za ovih 40 godina milosti!

Na kraju euharistije fra Marinko Šakota zahvalio je fra Miri Šegi na njegovom svjedočanstvu koje je podijelio sa brojnim vjernicima i hodočasnicima. Pozvao je i sve prisutne da ne zaborave kako je ovo milosno vrijeme kada s jedne strane slavimo, ali i ponovno započinjemo činiti ono što nas uči naša Majka, Kraljica Mira! Veliki župni zbor „Kraljica Mira“ svojim pjevanjem doprinio je svečanosti ovog misnog slavlja. Večer se završila jednosatnim klanjanjem Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu koje se nastavilo u tišini do 6 sati ujutro.

Održana jubilarna 30. hodnja mira

U četvrtak 24. lipnja, na blagdan Rođenja svetog Ivana Krstitelja, održana je tradicionalna međunarodna Hodnja mira koja je započela u 6.00 sati ispred samostana svetog Ante na Humcu, s blagoslovom humačkog gvardijana fra Darija Dodiga. Tisuće hodočasnika iz cijeloga svijeta kao i župljani Međugorja i okolnih župa u impresivnoj koloni, sa zastavama Brazila, Ukrajine, Hrvatske, Koreje, Francuske, Rumunjske, Austrije, Španjolske... kretalo se sve do župne crkve Svetog Jakova u Međugorju. Prema običaju su molili kronicu, te pjevali i zahvaljivali Gospi, a na čelu kolone nošen je križ.

Iznenadujuće najbrojnija Hodnja mira do sada okupila je mlade i stare, pa čak i djecu u kolicima, i svi su u svojim mislima i molitvama ponijeli želje, zahvale i žrtvu prikazane Gospi u čast 40. obljetnice ukazanja.

Kolonu je predvodio međugorski župnik fra Marino Šakota te vidio Ivan Dragičević. Kratko klanjanje pred Presvetim pri dolasku u 10.00 sati ispred crkve sv. Jakova predmolio je fra Zvonimir Pavičić.

Podsjetimo kako je prva Hodnja mira, molitveni hod od Humca do Međugorja, nastao 1992. godine. Iako Hodnju mira nije pokrenuo – jer je to učinio Nijemac Hubert Lieberr uz podršku nadbiskupa Frane Franića i fra Leonarda Oreča – fra Slavko Barbarić je ipak od samog početka pa do svoje smrti bio njezina duša. Punih 30. godina ova Hodnja znakovito govori jer je njezin cilj dolazak u Međugorje, centar mira, iz kojeg se već četrdeset godina čuje Gospin poziv na mir. Poruka ove Hodnje je jasna: to je molitva za mir u svijetu koji je danas ugrožen na mnogim područjima i u mnogim srcima.

Tijekom cijeloga puta brojni mještani su uz cestu ponudili i osvježenje sa vodom i sokovima, bacali latice ruža, te se zatim priključili koloni.

Foto: Arhiv ICMM

DRUGO VELIKO ZAVJETNO HODOČAŠĆE KRALJICI MIRA

Ni nesnosna vrućina ni sparina nisu spriječile tisuće vjernika Brotnja pa i šire da se na uočnicu 40. obljetnice Gospina ukazanja zapute na Drugo zavjetno hodočašće Kraljici Mira u Međugorje.

Cilj je i ove godine bio zahvaliti Blaženoj Djevici Mariji – Kraljici Mira za sve milosti i darove kroz ovih 40. godina ukazanja. Na početku duge kolone mladi su nosili Gospin kip okičen crvenim ružama, molitvu su predvodili fra Miro Šego i fra Goran Azinović, a mnoštvo

vjernika je ko' jedno srce odgovaralo u molitvi i pjesmi.

Organizatori Hodočašća su bili župa Krista Kralja i udruga Zavjet Gospi, a sama hodnja započela je u 16.00 sati ispred čitlučke župne crkve pa sve do crkve sv. Jakova u Međugorju gdje su stigli u 17.45 sati. Nakon kratke okrepje sudjelovali su na krunici i večernjoj misi koju je predslavio fra Miro Šego.

Hodočasnici su bili i više nego ganuti, neki su pola puta preplakali od radosti i

zahvalnosti na svemu što su doživjeli i vidjeli oko sebe.

Jedna od prisutnih hodočasnica, Anita Ostojić ovako je posvjedočila: „Riječima se ne može opisati ovo kako se sada osjećam, tako milosno, prekrasno... Hvala fra Miri Šegi što nam je omogućio ovu Veliku devetnicu nedjeljnih hodočašćenja na Podbrdo da se još više u milosti produhovimo. Hvala Gospi što nam iznova daje novu šansu da postanemo bolji ljudi. Srce mi je puno!“

PROPOVIJED FRA MIRE ŠEGE NA 40. UOČNICU GOSPINIH UKAZANJA U MEĐUGORJU

HVALA BOGU I KRALJICI MIRA ZA 40 GODINA MILOSTI

Foto: Arhiv ICMM

Draga braćo i sestre, dragi župljani župe Međugorje, poštovani hodočasnici, Radiopostaje Mir Međugorje, u večerašnjem slavlju u kojem smo se okupili u ovom Gospinom mjestu i njezinom svetištu želimo najprije Bogu zahvaliti i Kraljici Mira za ovih 40 godina milosti koje se izljevaju na ovo mjesto i na sve one koji su kroz sve ove godine ovo mjesto pohodili.

Marija u svome Veliča pjeva punim srcem, kako „Bog pogleda na neznat-

nost službenice svoje,... kako Bog silne baci s prijestolja, a uzvisi neznatne..., kako obeća ocima našim spomenuti se Abrahamu i potomstva njegova do vijeka.“

Svi smo mi uključeni u ovaj veličanstveni hvalospjev i Božji projekt kroz sve ove godine. Jer je Bog prije 40 godina na današnji dan, poslao Nju, Kraljicu Mira, u ovo maleno, nepoznato mjesto, koje Bog pogleda, svojim pogledom, Bog ga je obasjao posebnom milošću, Bog ga je pohodio šaljući Mariju Kraljicu Mira, i tako postade mjesto jedno od najpoznatijih na zemaljskoj kugli. Bog šalje Onu koju je istom jednom pogledao, Nju neznatnu i poniznu, onu koja u svom Hvalospjevu pjeva o velikim djelima koja joj Gospodin učini.

Poslao je Nju da ona danas svojim pogledom prodre duboko u našu nevolju i bijedu, kako bismo mogli i mi danas nju, svoju Zagovornicu i Učiteljicu moliti da nam podari oči prozračne i svijetle za istinu, da nam zastre

pogled pred svime što onečišćuje ljudsku dušu i srce, ono šta ga prlja i kalja.

Želio bih večeras ovdje u Međugorju s vama podijeliti radost naše vjere koju otkrivamo u istini da je Blažena Djevica Marija Kraljica Mira, danas prisutna u ovom mjestu, da nas okuplja i potiče na život u Isusu Kristu i njegovu Evanđelju.

Vjerujem braćo i sestre da svatko od vas posjeduje album. Svaka naša obitelj posjeduje album u kojemu pohranjuje one prigodne slike i tako čuva uspomenu na važne događaje pojedinaca, ali i cijele obitelji: tako u tim albumima možemo pronaći slike

od krštenja naše djece ili unučadi, od proslava sakramenta prve pričesti, krizme, rođendana, vjenčanja, sprovoda dragih osoba, može se tu naći i one slike s različitih putovanja ili neke druge prigode vezane za naš život ili život naše obitelji.

U albumu se čuvaju uspomene. Album se uzima u različitim situacijama i susretima te se prijateljima pokazuje, odnosno s njima se dijele ti važni trenutki i uspomene.

U njemu su sačuvane slike i spomen na važne događaje.

Na ovom susretu s vama večeras, dragi prijatelji, moji dragi župljani, dragi hodočasnici ovdje prisutni i diljem svijeta razasuti, želim otvoriti album događaja koje čuva naše srce i mnoštvo uspomena koje stoje u albumima naše duše, naše ljubavi. Otvaram večeras pred vama ovdje i dijelim album o Međugorju i Kraljici Mira.

Rođen sam u selu u kojem su rođeni svi naši vidioci. Odrastao sam s vidiocima u istom dvorištu, na istom igralištu u istoj školi, pohađali smo istu crkvu, dijelili puno toga zajedničkoga u našoj svakodnevici.

Danas s vama želim posjetiti i razgledati naš album u kojem su čvrsto uvezani događaji ovih 40 godina. Zalijepljeni su u sjećanju nas, našeg sela, naše župe, naše Hercegovine, hrvatskog naroda, Europe i svijeta.

PRVA SLIKA: VIDIOCI...

Šestero djece: dva dječaka i četiri djevojčice.

Ništa ih ne razlikuje od ostalih. Odabrani su i postavljeni pred nas i sav svijet i kroz evo ovih 40 godina

Foto: Arhiv ICMM

mi živimo povijesti. Kamera neba i kamera čovjeka slika ih od 24. lipnja 1981. godine do danas. Nebo – Kraljica Mira izdvaja ih za najveće djelo za našu generaciju.

Draga naša nebeska Majko i Kraljice Mira, hvala ti za naše vidioco. Njihove oči gledaju ono što je nama danas uskraćeno, tvoje lice. Mi slušamo i gledamo njih i oni nam prenose tvoje riječi, opisuju tvoju ljepotu, ganuti pokazuju na tvoju suzu.

Hvala ti što si baš njih odabrala. Nekada netko reče da ih nikada on ne bi za svoje projekte odabrao, da su toliko različiti i u mnogočemu nespojivi. Ti si baš njih izabrala i kao Majka pozvala po imenu: Ivanka, Vicka, Mirjana, Marija, Jakove i Ivane.

Mi vam, dragi vidioci, danas od svega srca čestitamo na ovoj obljetnici i zahvaljujemo vama i vašim obiteljima koje

su kroz ovih 40 godina bile uz vas, proživljavali su i proživljavaju i danas sve ono kroz što ste vi prolazili i kao i vi stajali su na raspolaganju milijunima hodočasnika.

SLIKA DRUGA: NAŠE SELO BIJAKOVIĆI I ŽUPA MEĐUGORJE

Priznat ćemo svi, niste više isti. Naše njive su gotovo sve predane hodočasnici na raspolaganje. Naše stare kuće su se izmijenile. Nisu se više uklapale u novo događanje. Toliki hodočasnici su tražili smještaj, krov nad glavom i mi smo dijelili s njima i kruh i stol i kuću i crkvu i vrijeme. Bili smo zahvalni što mole s nama, bili smo zadivljeni što blaguju s nama. Tako smo, mi mještani, stekli novu braću iz dalekog svijeta, a oni kao hodočasnici su stekli bogato iskustvo naše molitve, naše vjere, naše kršćanske jednostavnosti.

Naša broćanska dolina, braćo i sestre, ispunjala se molitvom i pjesmom koju je i nebo prihvaćalo i potvrđivalo. Iako je stranih kršćana – hodočasnika puno više nego nas, mi nismo gubili svoj identitet, niti svoj jezik i obitelj. Ako nismo mogli sačuvati svu zemlju da je ne osvoje hotelima i prenoćištima za hodočasnike, sačuvali smo svoju vjeru, svoje običaje i proslavu svojih blagdana. Sačuvali smo svoje obitelji, odgajali

Foto: Arhiv ICMM

svećenika župnika fra Jose i kapelana fra Zrinka, ne znajući pripremala si nas za susret neba i zemlje.

I točno na današnji dan 24. lipnja 1981. započe Gospa svoj program koji je sve oduševio. Premda je bilo veliko iznenađenje još više je bila radost i zahvalnost zbog dolaska k nama Kraljice Mira.

Stoga pred svima vama nazočnima ovdje večeras izričem zahvalnost svim župnicima, kroz ovih 40 godina kao i svim kapelanima naše župe, časnim sestrama, koji su bili važna karika i koji su podnijeli težak teret u pastoralnoj brizi milijuna hodočasnika koji su posjetili ovu župu. Oni su bili ona pružena ruka svim hodočasniciima u projektu Kraljice Mira.

SLIKA ČETVRTA: HODOČASNICI

Oni nisu ovdje zbog nas. Oni su došli k nama. Mi smo zbog njih i treba poslužiti njima kao najbiranijim gostima – kao prijateljima. Bog nam je dao i vino i rakiju da im nazdravimo i kažemo dobro nam došli. Bog nam je dao milost da se na našem tlu ispovijeda cijela Crkva, da se u našem svetištu prigne svako koljeno i klanja našem Bogu. Svaki hodočasnik je pozvan i nama darovan. Kao što je majka odgovorna za darovano dijete, tako smo i mi za svakog hodočasnika. Darovan nam je da ga učimo kao majka govoriti tj. moliti i slaviti

djecu i podizali sinove koji će čuvati Gospine poruke i Gospino Međugorje.

Dragi moji Bijakovčani i moji Međugorčani, kao vaš stojim večeras na oltaru pred vama i želim vas pozvati na vjernost, želim vas pozvati na poniznu zahvalnost za sve što nam je darovala i učinila Kraljica Mira.

Na nama je da sačuvamo ova sveta brda koja je dodirnula Majka i hode po njima milijuni hodočasnika. Odgovorni smo za sve što se ovdje događalo i događa. Naša srca su bila od početka otvorena Gospi i njezinim riječima i planovima. Nama ih je predala. I na nama je da ih ljubomorno čuvamo i predajemo mladim generacijama.

Ne zaboravimo, dragi moji Bijakovčani i Međugorčani, da Crkva iz cijeloga svijeta kleči u tvom selu, kleči na tvojoj grudi, kleči pred tvojim domom. Zato poštuji i cijeni taj dar. Danas svim srcem Bogu zahvali za to.

SLIKA TREĆA: CRKVA I PROSTOR OKO NJE...

Crkva sv. Jakova i ovaj sveti prostor oko nje, ova zemlja i ovaj prostor je natopljen molitvama.

Posvećen je i očišćen mučeničkom krvlju našega fratra fra Križana Galića kojega je u postelji župnoga ureda u Međugorju istrigala bomba i potekla je krv i posvetila ne samo župni dvor, crkvu, već cijelu župu. Ovaj prostor očišćen je mučeničkom smrću i drugih

hercegovačkih fratara mučenika. Onih koji su rodom iz ove župe ili onih koji su bili na službi u Međugorju.

Ova crkva pred kojom danas stojimo naša je kolijevka. Naša kuća, naša klinika, naša ljekarna. Ovdje baš na ovom mjestu, na ovom prostoru, našli su lijek svi oni koji su ga tražili. Na svim drugim mjestima nije ga bilo, a ovdje smo ga dobili od Majke Kraljice Mira.

Od fratara mučenika preko svećenika i graditelja ovog hrama i velebnoga križa na Križevcu, od tadašnji naših

Boga, razgovarati s njim. Da svako naše srce bude široko i duboko da sve uči ljubiti, jer smo jedna Crkva, jedna obitelj.

Dragi naši hodočasnici, znamo što Bog i Gospa od nas traže da vam učinimo. Često to nismo učinili. Sebičnost nas je zaustavila i sapela naš korak da ga ne učinimo prema vama. Danas vas, u ime svih nas župljana, molim da nam oprostite. Oprostite nam naše toliko puta sablažnjivo držanje i loš primjer koji smo vam možda dali. Oprostite nam kad nismo imali vremena za vas, za molitvu s vama, za odlazak na misu s vama.

SLIKA PETA: KRALJICA MIRA

Draga Majko, ti reče ja sam ovu župu odabrala. I mi smo odabrali tebe. Strpljivo smo podnosili sve nepravde, poniženja i uvrjede tolikih novinara, političara i drugih neprijatelja ovoga ukazanja i ovoga mjesta.

Teško je zaboraviti sve one dramatične trenutke koji su se odigrali u prvim danima Gospina ukazanja. O svim onim protivljenjima i pritiscima komunističke vlasti, i prema fratrima i prema vidiocima i prema župnoj zajednici, prema narodu i prema hodočasniciima. Nitko nije mogao zamisliti što će se sve događati i kako će događaji dalje teći. Prapašću komunističke vladavine nisu prestali napadi i odbacivanja događaja u župi Međugorje, ali ona ipak dalje traju. Kad ljudski gledamo i promatramo što se sve protiv ovih događaja poduzima, trebalo je sve već davno biti zaustavljeno i predano zaboravu. Međutim, unatoč svemu tome, Bijakoviči s Brdom ukazanja i Međugorje s Križevcem, žive i privlače sve više ljudi iz cijeloga svijeta.

Svi mi koji vjerujemo da je Bog poslao Mariju da pomogne svijetu, da pronađe svoj mir, imamo puno razloga da slavimo Boga svim srcem i svom dušom i cijelim životom.

Svi smo mi svjesni i znamo kako su mnogobrojni oni koji su kleknuli u Međugorju ponizno pred ispovjednika i tražili u kajanju za grijeha snagom Božjeg milosrđa iscjeljenje svojih rana, oprostjenje grijeha i na koncu svoj mir.

Nebrojeni su otkrili Isusovu nazočnost u misnoj žrtvi te su se vratili euharistijskom stolu.

Nebrojeni su prvi put u Međugorju doživjeli i tako otkrili što to znači

klanjati se Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu.

Nebrojeni su, uzlazeći uz Križevac, susreli božansku Ljubav koja za sve trpi i vraćali se spremni nositi s Isusom svoje životne križeve i tako u svojim patnjama pronalazili svoj mir.

Nebrojeni su na našem Podbrdu, mjestu prvih ukazanja, prvi put izmolili kronicu i osjetili ljepotu ove jednostavne molitve.

Draga Majko, koja si izabrala ovu župu i ove vjernike kroz ovih 40 godina, ostali smo Ti vjerni primajući Tvoje poruke, Majko. Znam da smo kao ljudi u ovih 40 godina osjećali smo zamor. Na žalost u obiteljima se danas tako malo govori o Tebi.

Onaj žamor obiteljske molitve koji je bio tako snažan ispred naših kuća, kao da je nestao, danas se tako malo i kratko moli, Biblija i post se više ne spominju. Stoga te u ime svih župljana ove župe molim: Oprosti nam, Majko, za trenutke u kojima smo imali tvrde uši i zatvoreno srce.

Ali ti nisi odustajala od nas, nego si nas svakoga mjeseca kao majka uvijek iznova poticala i pozivala: „Hvala vam, djeco, što ste se odazvali mome pozivu“.

Tebi, Majko, večeras ponovno predajem i posvećujem i pod tvoj majčinski plašt povjeravam sav ovaj okupljeni puk ovdje u Međugorju kao i sve one koji su u Međugorju našli Mir i radost srca i volju za životom, a koji zbog ovih novonastalih prilika nisu u mogućnosti pohoditi Međugorje.

Poštovana braćo i sestre, dragi moji sumještani, poštovani hodočasnici, ove nabrojane slike albuma i mnoštvo drugih koje smo utisnuli duboko u svome srcu i sjećanju kroz ovih 40 godina, razlog su da večeras možemo slaviti Boga i svim srcem reći: Hvala ti, Majko, za 40 godina milosti. Amen.

U OZRAČJU ZAHVALNOSTI I RADOSTI PROSLAVLJENA 40. OBLJETNICA GOSPINIH UKAZANJA

1981.- 2021.
MEĐUGORJE

Riječ čudo ne može dovoljno opisati ono što se zadnjih tjedan dana pred 40. obljetnicu Gospina ukazanja događalo u Međugorju. To nisu bile čak ni rijeke hodočasnika, nego bi se više moglo govoriti o „bujicama i poplavi“ hodočasnika koji su se nalazili jednostavno posvuda. Mediji su špekulirali o broju 40-50 000 vjernika koji su cijeli taj dan Obljetnice pohodili Međugorje. Mnoštvo hodočasnika iz BiH, ali i iz

svih zemalja svijeta: Poljske, Ukrajine, Slovačke, Litve, Latvije, Francuske, SAD-a, Njemačke, Španjolske, Portugala, Brazila, Švicarske, Italije, Gvatemale, Austrije, Belgije, Mađarske, Vojvodine, Kolumbije, El Salvadora, Koreje, Argentine, Slovenije, Rumunjske, Irske, Češke... Bilo je jako puno Hrvata koji su došli samo na jedan dan zbog dozvole prelaska preko granice od 12 sati. Cijele noći pristizali su hodočasnici i na samu 40. obljetnicu ukazanja. I toliko je prekrasno i ohrabrujuće bilo vidjeti kako su to uglavnom mladi ljudi! Doista imamo prekrasnu mladost i trebali bismo kao narod biti ponosni na njihovu vjeru!

Na Obljetnicu, Brdo ukazanja je u jutarnjim satima izgledalo poput mravinjaka. Zadnji, jubilarni dan 365-tni-

ce svečano je proslavljen molitvom u 6 sati pred Gospinim kipom zajedno s Marijom Pavlović-Lunetti koja se pridružila mnoštvu hodočasnika u molitvi. Kolona automobila je bila od jutro na svim ulazima u Međugorje, a kolone autobusa stajale su parkirane ispred svih molitvenih mjesta.

Od 5 sati započela je ispovijed. Svete mise na hrvatskom jeziku započele su u 6.00 sati. Prvu ranu misu slavio je fra Dragan Ružić, u 7.00 sati slavio je fra Marinko Ša-

Foto: Arhiv ICMM

kota, u 8.00 sati slavio je fra Perica Ostojić, u 9.00 sati fra Zvonimir Pavičić, a u 11.00 sati fra Renato Galić. Istovremeno slavljene su i svete mise po jezičnim skupinama. Zajednička nit njihovih propovijedi bila je zahvalnost Gospi za sve ove godine ukazanja i podsjećanje na

to kako je glavni Gospin zadatak bio neprestano ukazivanje na Isusa, na euharistiju i ostale sakramente. Važnost Međugorja je upravo u tome što poziva na pravu duhovnost čiji se plodovi vide u poniznosti i malebnosti, služenju i ljubavi i „ekologiji srca“ koja se čiste u sakramentu

ispovijedi. A ispovjedeno, očišćeno srce je onda izvor mira i pomirenja!

Ono što je ipak bilo najupečatljivije za ovu Obljetnicu je radost! Radost koja je nekako posvuda u zraku, na licima i u srcima onih koji pješake sami, u hodnjama, na molitvi, na misama... Jedan od mještana je kazao: „Vidiš čovjeka koji se sam vozi u autu i smiješi se!“ To se odavno nije vidjelo! To se tako rijetko igdje vidi! Radostan čovjek! Radost su u srcu nosili hodočasnici zbog toga što su se unatoč brojnim neizvjesnostima i putu u zadnji čas ipak uspjeli probiti do svoje Majke. Radost je bila i u domaćih župljana koji su nakon skoro 18 mjeseci zatvorenosti, konačno počeli raditi. Iako s manjkom radne snage, jer ih je sve iznenadio veliki priliv gostiju, zapeli su obiteljski, jedan za dvojicu, nošeni poletom što konačno mogu raditi.

Anđeo Gabrijel je Gospu pozdravio riječima „Raduj se Marijo!“ Anđeo je pozvao Gospu da se raduje zato što ju je ispunila milost! Što je dakle sva ova radost 40. obljetnice Gospinih ukazanja, osim potvrde kako su ovo uistinu bile milosne godine, a ova Obljetnica jedan veliki milosni dan!

S „IZVORA MILOSTI“ POTEKLA RIJEKA HODOČASNIKA

U 16.30 sati započela je procesija s „izvora“ milosti, ispred Gospina kipa na Brdu ukazanja, prema crkvi sv. Jakova. Predvodili su je fra Marinko Šakota, fra Miro Šego, fra Goran Azinović uz nekolicinu stranih svećenika i biskupa mons. Jana Sobila iz Ukrajine.

Foto: Arhiv ICMM

Foto: Arhiv ICMM

Foto: Arhiv ICMM

Nakon molitve Vjerovanja i 7 Očenaša uz molitvu krunice i pjesmu, hodnja je krenula prema crkvi poput rijeke kojoj su se neprestane priključivali novi i novi hodočasnici. Pred crkvu su stigli u 17.30 sati. Procesija se završila blagoslovom svih svećenika.

Od 16.00 sati emitirana je i posebna emisija ICMM koja je pratila događaje s procesije odakle je izvještavala novinarka Ivana Grbavac, a program uživo ispred vanjskog oltara crkve svetog Jakova vodila je glavna urednica Radija Mir Međugorje, Sanja Pehar. Ona je u pauzama između

uključivanja u zbivanja s procesije ugostila fra Zvonimira Pavičića, s. Marinu Ivanković i župljanina Ivana Šegu koji su podijelili s gledateljima svoja svjedočanstva o pozivu i životu s „Kraljicom Mira“.

NEOPISIVI PRIZORI SILINE ZAHVALNOSTI
Večernji molitveni program započeo je krunicom u 18.00 sati koju je predmolio fra Karlo Lovrić, prije koje su već sve klupe ispred i oko crkve bile popunjene. A kasnije se ispunio i cijeli prostor šumarka i livade iza klupa. Točno u 19.00 sati zvonjava crkvenih zvona najavila je

početak svečane procesije koja je išla redom: križ, sveto pismo, franjevački bogoslovi, brojni svećenici celebranti i na kraju Gospin kip kojeg su nosili župljani, a čuvali mladi iz međugorske FRAME. Za vrijeme procesije veliki župni zbor „Kraljica Mira“ pjevao je Litanije BDM i međugorsku himnu: „Došli smo ti, Majko draga.“

Bili su to prizori koji ostavljaju bez teksta čovjeka današnjice koji razmišlja samo o tome kako proći što lakše i ugodnije u životu. Tolike žrtve ovih desetaka tisuća vjernika i više stotina svećenika koji su stajali okupljeni oko Kristova oltara i

Njegove Majke, predstavljali su jedno živo srce univerzalne marijanske i kristološke Crkve koja, i u dobru i u zlu, nastoji slijediti svoga Kralja po Marijanim ispruženim rukama.

**PROVINCIJAL HERCEGOVAČKE
FRANJEVAČKE PROVINCIJE
FRA MILJENKO ŠTEKO PREDSLAVIO
JE SVEČANO MISNO SLAVLJE**

Pod dojmom emocija, fra Miljenko se odmah na početku svete mise obratio okupljenima: „Draga braćo i sestre, draga Gospina djeco, sretna nam ova 40. obljetnica milosti. Prenosim vam čestitke za ovu obljetnicu od Njegove Ekscelencije Henryka Hoser, apostolskog vizitatora za župu Međugorje. Nakon boravka u bolnici zbog koronavirusa, izišao je, zdravlje mu se dobro oporavlja i kaže da je sve svoje boli prinio Gospodinu za Međugorje. Velike obljetnice, rođendani, redovito se označe i nekim darom. Što je u nama sazrijelo u ovih 40 godina i što smo donijeli darovati Gospi? Hodajući ispred Gospina kipa u procesiji, vidio sam tolike suze u vašim očima... Eto, to... Sve ono što ste donijeli sa sobom, sve svoje rane, boli... sve darujemo Gospi i svoje slabosti, i grješnosti. Nek' zagovara za nas. Prikažimo sve bolesnike koji su se preporučili u naše molitve i sve one koji zbog ove pandemije nisu

mogli fizički biti s nama, a sad su u duhu s nama. Sve ih preporučimo.“

U svojoj propovijedi fra Miljenko se osvrnuo na povijest Međugorja zahvaljujući se svima onima koji su doprinijeli ovom Gospinom planu spasenja svijeta: vidiocima, njihovim obiteljima, župljanima, svećenicima i pastoralnim radnicima koji su djelovali u župi, hodočasnici i svim

voditeljima hodočašća... A na kraju propovijedi je snažno zamolio Gospu da uzme naša srca i učini ih po svome srcu i srcu svoga Sina!

Uspoređujući sa drugim godišnjicama, u skoro dvosatnom liturgijskom slavlju, sudjelovao je rekordan broj od 358 svećenika. Župnik fra Marinko Šakota ponovno se zahvalio Gospodinu i njegovoj majci Mariji na tolikim milostima kroz ove godine te svim ispovjednicima koji su od ranih jutarnjih sati cijeli dan neumorno ispovijedali.

Foto: AThiv/ICMM

Propovijed fra Miljenka Šteke, provincijala Hercegovačke franjevačke provincije, na 40. obljetnicu Gospinih ukazanja u Međugorju

HVALA TI, GOSPE, BLAŽENA DJEVICE MARIJO, MAJKO NAŠA, NA OVOJ MILOSNOJ POVIJESTI!

Draga braćo i sestre, dragi župljani i hodočasnici!

Međugorje, Bijakovići, Podbrdo, Crnica, prije četrdeset godina. Vrijeme je to parnih i neparnih automobilskih pločica, vrijeme bez ulja, bez kave, bez goriva, bez dostatno osnovnih životnih potrepština, vrijeme u kojem se sve događalo u redovima dugih čekanja. Vrijeme je to olovno komunističkoga rafiniranog progona i pritiska po javnim i tajnim službama različita nazivlja. Godina je to 1981. pred kraj lipnja. Ljeto, kao ovo sada, kakvo samo može biti u Hercegovini. Sunce se

igra po uzavrelome kamenjaru, ne dajući naznake da će se povući i dopustiti malo večernje svježine. Cvrkut je ptica tiši, ali je tu. Već ponegdje odzvanja i večernja obiteljska molitva. Mnoštvo djece još nije u svojim kućama. Neki od njih u igri, zajapureni od vrućine, traže koju kapljicu vode. Hlada nema. Ali oni, kako samo djeca znaju i mogu, i u tome vide ljepotu danoga trenutka.

Providnost je dopustila da su neki od njih, odjednom, prema njihovu vlastitom svjedočanstvu, doživjeli nešto nesvakidašnje. Kasnije će prenositi detalje i do danas, neslomljivo i nepokolebljivo, svjedočiti isto kao i prvoga dana. Gospa, Kraljica Mira, Najsvetije utjelovljenje majke s Djetetom u naručju. Majka svih majki. Podigla je svoju nježnu ruku i tihim pokretima pozvala ih je da joj se približe...

Draga braćo i sestre, ostalo je povijest. Neizbrisiva i prekrasna povijest koja je poprimila svoju jedinstvenu rječitost u fenomenu Međugorja – koje se potpuno podvrgava Učiteljstvu Crkve, jer samo ono može odlučivati o autentičnosti takve objave.

S najvećom pomnjom skupljajući plodove svih milosti koje nam je dobri i milosrdni Bog ovdje izlio, mi u poniznosti i jednostavnosti srca večeras s psalmistom kličemo: Kako li je dragocjena, Bože, dobrotva Tvoja nad nama; U Tebi je naš izvor životni; Tvojom svjetlošću mi svjetlost vidimo. I zakrili dobrotom sve koji Te ovdje štiju (usp. Ps 35). Večeras u Međugorju, puni zahvalnosti, blagoslivljajmo Oca i Sina sa Svetim Duhom!

Hvala Ti, Gospe, Blažena Djevice Marijo, Majko naša, na ovoj milosnoj povijesti. Hvala Ti, Kraljice Mira, jer si ponad draće u ovome kamenu utisnula cjelov svoje ljubavi u naše živote, obrlila nas svojim nebeskim zagrljajem i dala nam toplinu svoga majčinskog srca! Hvala Ti za svaki onaj osjećaj mira kada iz užurbane svakodnevnice dođemo pred Tvoj kip i samo zastanemo. Zastanemo i sklopimo ruke zahvalni što si baš na ovaj naš napaćeni narod spustila svoju ruku i obrlila ga svojom dobrotom i milošću. Narod koji je stoljećima zvonio Tvoje anđeoske pozdrave i pozdravljao Te ranom zorom, o podne i u sutone, doživljavajući Tebe, Majku svoju, kako to piše lirski tumač biblijskih tekstova, kao „stvorenje u svojoj prvoj časti i u svome konačnom procvatu, kako je izašlo iz Boga u zoru svoga izvornog sjaja.“ (P. Claudel)

Majci Crkvi, na čelu s Vrhovnim svećenikom Papom Franjom, koju sinovski ljubimo, zahvalni smo iz dubine svoga bića za dragocjeno iskustvo u kojem smo u ova četrdesetljeća ovdje mogli iskusiti da je Crkva po svojoj naravi ljudska i božanska, vidljivim i nevidljivim stvarnostima obdarena, i da je ljudsko u njoj ipak upravljeno i podređeno božanskom, vidljivo nevidljivome, a ono sadašnje budućemu gradu za kojim tragamo (usp. *Sacrosanctum concilium*, 2: AAS, 56, 98.). Zahvalni smo i za jedinstvenu milost da od svibnja 2019. hodočašća u Međugorje mogu službeno organizirati biskupije i župe, s pratnjom svojih pastira svakog reda i stupnja.

Ne možemo ne zahvaliti i svim služiteljima Kristove milosti ovdje, počevši od najčasnijega, apostolskog vizitatora po odredbi pape Franje, njegove ekscelencije nadbiskupa Henryka Hosera, pa do svakoga međugorskog ispovjednika i predvoditelja molitveno-liturgijskoga programa. Svojim neumornim i predanim služenjem oni su ovdje vidljivo pokazali da, osobito kršćanska liturgija, ne doziva samo u pamet događaje kojima smo spašeni, nego

ih ovdje posadašnjuje i uprisutnjuje (usp. *KKC*, 1104). A služitelji otajstava svjedoče da su sami rasli iz milosti koju su posredovali.

Hvala osobito vama svjedoci, neslomljivi izravni svjedoci povijesti ove milosti! Vama koji ste se ugledali u Blaženu Djevicu Mariju i u onim trenucima kada je i Ona morala u sebi ponavljati Elizabetino blaženstvo kroz vlastitu „muku srca“ (usp. *Redemptoris Mater*, 17), podnoseći razornu moć različitih progona. Nakon svega, s papinskim namjesnikom u ovoj državi i vi možete ponoviti: „U Djelima apostolskim čitamo: ... *Jer ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo* (Dj 4,20).“ A onda s njim i dodati: „Uistinu, u ovih 40 godina cijeli je svijet mogao utvrditi djelovanje Božje milosti kod mnogih ljudi iz svih sfera života, zanimanja i dobi. Stoga smatram svojom dužnošću istaknuti primarnu ulogu koju je fenomen Međugorja odigrao na životnom i duhovnom putu mnogih kršćana, osobito onih koji su ovamo došli kao hodočasnici iz cijeloga svijeta.“ (*Španjolski kongres o Međugorju 2021.*)

Hvala vama, neumorni hodočasnici i voditelji hodočašća! Evo, četrdeset je godina milosnog događanja u Međugorju koje danas i po vama zrači svojim plodovima i u najudaljenije krajeve svijeta. Nema zemlje u svijetu u kojoj se danas ne govori o Međugorju, nekoć malomu i neznatnom mjestu ove kamenite Hercegovine. Nema zemlje u kojoj se ne govori o međugorskoj Gospi, Kraljici Mira.

Iz ovoga mjesta već četiri desetljeća rađaju se pozivi na molitvu, sakramentalni život, pokoru i obraćenje za čovječanstvo koje živi u teškome i krajnje opasnome stanju, izazvanom ljudskim grijesima. Čovječanstvu koje je prekoračilo svaku mjeru u vrijeđanju Boga i svetinja i odošnju ljudskih duša sotona. Ovaj proročki glas iz Međugorja neumorno zove na obraćenje, ujedinjujući se u onaj drevni Izaijin krik: „Prestanite zlo činiti! Učite se dobrim djelima: pravdi težite.“ (1,16)

Zov je to svijetu koji se zapleo u svojoj horizontali i izgubio vertikalnu dimenziju, svoju usmjerenost na Boga. Zov svijetu koji živi praktično kao da Boga nema. Svijetu koji ide prema rubu bezdana svoga bezvjerja. Bog koji je stvorio svijet iz ljubavi

i otkupio ga neizmjernom cijenom muke i smrti svoga Sina, ne prestaje se brinuti za svijet ni onda kada mu ljudi svjesno okreću leđa i udaljavaju se od njega. Zato mu šalje svoje glasnike da ga upozore na ozbiljnost situacije te na nužnost i neodgodivost obraćenja i krajnji cilj, upravo ono što nas uči i Katekizam Katoličke Crkve: „Nebo je čovjekov krajnji cilj i ostvarenje njegovih najdubljih težnja, stanje najveće i konačne sreće“ (br. 1024).

nego po zapovijedi Boga našega.“ (Tob 12, 18) To vrijedi za sve donositelje Božjih poruka. Svi oni dolaze po Božjoj volji i odredbi.

Crkva nas uči i da: „Sav spasonosni utjecaj Blažene Djevice Marije na ljude ne nastaje iz neke nužde, nego iz Božje dobrohotnosti, te izvire iz preobilja Kristovih zasluga...“ (LG, 60). A u popratnome komentaru Kongregacije za nauk vjere (2000. god.) o fatimskoj tajni stoji: autoritet privatnih objava, doduše, bitno je različit od „jedne javne objave“, ali se one pokazuju kao „pomoć vjeri upravo time što upućuju na jednu božansku objavu“.

Postoji i poseban razlog zašto nam Bog u ovaj naš povijesni hod na Zemlji šalje baš Blaženu Djevicu Mariju.

Božjim dopuštenjem i providenjem, nebrojeno puta pružiti svoju ruku kako bi spriječila propast svoje djece. Marijinu ulogu Crkva bez kolebanja priznaje, neprestano je doživljuje i preporučuje srcu vjernikâ da se, poduprti tom materinskom pomoći, jače sjedine s Posrednikom i Spasiteljem. (usp. LG, 62).

Nuncij u BiH, u spomenutoj prigodi, veli: „Međugorje se doima kao pravi svjetionik upaljen za obraćenje mnogih i zato se radujemo zbog

pismu brojevi imaju ne smo matematičku (ili količinsku) nego i simboličnu vrijednost. Biblija je puna brojeva. Ona se sastoji od 72 manje knjižice, a jedna od njih čak nosi naslov *Brojevi*. Jedan od najčešće spominjanih brojeva u Bibliji je upravo broj 40.

U biblijskome smislu broj 40 je zaokružen broj, označava ljudsku mjeru, znači da je nešto dozrelo, da predstoji neki novi početak. Trajanje nečega tijekom 40 godina dostatno je vrijeme da to obilježi čitavu epohu.

Ne treba zaboraviti i da kao trajan starozavjetni podsjetnik stoji da su pojedinci među Izabranim narodom, tamo u četrdesetogodišnjem hodu pustinjom, okretali svoja srca i lica prema Egiptu, mrmljajući i želeći pošto-poto, i unatoč svemu, imati neko svoje zlatno tele za štovanje. Bez sumnje, neki su ljudi uvi-

Foto: Arhiv CVM

Znamo da kroz čitavu ovu spasenjsku povijest Božji glasnici – anđeli, Blažena Djevicu Marija ili sveci – ne dolaze na svoju inicijativu i na svoju ruku. Dolaze jer ih šalje Bog. Čitamo, primjerice, u *Tobijinoj knjizi* kako je anđeo Rafael, prurušen u čovjeka s imenom Azarja, pratio mladoga Tobiju na dalekome i opasnom putu od Ninive do Ekbatane Medijske. Kad je Tobija htio nagraditi svoga pratioca, ovaj mu otkriva da je on anđeo Rafael i pritom mu kaže: „Ja ne dođoh jer se meni svidjelo,

Naime, „Na Golgoti Marija, združujući se sa žrtvom svoga Sina, pruža spasiteljskom djelu svoj majčinski doprinos, koji poprima oblik bolnog rađanja, rađanja novog čovječanstva.“ (*Generalna audijencija Sv. Oca, 17. 9. 1997.*)

U tome duhu, Marijina posredništva u povijesti vezana su uvijek i uz njezine majčinske uloge. Znamo da je dužnost svih roditelja da, jer su svoje dijete Božjom snagom i milošću rodili za ovaj svijet, učine sve što je u njihovoj moći da ga rode i za nebo. Tek to je pravi dovršetak rađanja djece. Roditelji koji to ne učine, nisu mnogo učinili za svoje dijete, makar mu dali sve drugo.

A kolika je tek Marijina majčinska skrb da svu svoju duhovnu djecu donese i na onaj svijet! Zato će ona, videći kako mnoga njezina djeca hodaju na rubu propasti, s

cijelog tog puta koji smo prešli kako bismo došli do trenutne pastoralne organizacije. (...) Stoga se Međugorje danas profilira kao marijansko i kristološko središte, obilježeno kako pečatom Univerzalne Crkve, tako i posebnom skrbi Svetoga Oca. Četiri bitna elementa katoličanstva spajaju se u tom pastoralnom pečatu: Krist, Djevicu Mariju, Crkva, Papa.“

Braćo i sestre, danas je 40. obljetnica ustrajne Gospine skrbi nad ovim mjestom i njezinih poruka s ovoga mjesta cijelomu svijetu. U Svetome

je skloni ostaviti put svetosti i okrenuti se teletu. A ovaj svijet danas nudi toliki broj teladi za štovanje. Na svakome su koraku, u svakome obliku. Nude nam brza rješenja za naše probleme, nude nam blještavilo i lažni sjaj.

A Gospa je i dalje tu i promatra svoju djecu. I čeka. U svojoj bjelini i jednostavnosti Ona čeka i moli za svoju djecu. Čeka da progledaju srcem i ponovno ga napune izvornom Božjom dobrotom i milošću. Gospa je „uz svog Sina najsavršenija ikona slobode i oslobođenja čovječanstva i svemira. U nju Crkva mora gledati da bi u punini shvatila značenje svojeg poslanja.“ (CDF, *Libertatis conscientia*, 22. 3. 1986., br. 97)

Majko i Kraljice Mira, na dlanu svoje vjernosti i nevjernosti darujemo Ti večeras svoja srca. I molimo te: Učini srca naša po srcu svome i svoga Sina! Amen.

Knjigu u Gospinoj školi mogli bismo s dobrim razlozima nazvati udžbenikom međugorske duhovnosti. Autor je osobno prošao u školi Kraljice Mira tu školu, živeći Gospine poruke i učeći od onih koji su tu školu prošli prije njega, posebno od pok. fra Slavka Barbarića kojega često i citira.

Duboko sam uvjeren da će svaki dobronamjeren čitatelj koji u ruke uzme ovu knjigu doživjeti pravu opijenost Gospinom duhovnošću koja je plod njezine škole koje se ne treba bojati, već odvažno u nju stupiti. Knjiga je pisana jednostavno i praktično da doista može poslužiti kao udžbenik u toj školi, ali i kao primjerice vrlo prikladno gradivo za duhovne vježbe ili osobno duhovno štivo. U svakom slučaju ona predstavlja pravo osvježenje i obogaćenje literature koja se bavi međugorskom duhovnošću. (fra Ivan Dugandžić)

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Medjugorje.

Svjedočanstva

BROJNI HODOČASNICI PRISTIGLI SU PJEŠICE U MEĐUGORJE IZ ZAHVALNOSTI GOSPI NA 40 GODINA UKAZANJA

U DANIMA PRIJE I NA SAMU OBLJETNICU BILI SU BROJNI HODOČASNICI KOJI SU PJEŠICE PRISTIGLI U MEĐUGORJE. Puno ih je bilo iz okolnih mjesta Hercegovine i BiH, ali bilo ih je i iz Hrvatske pa čak i šire. Na uočnicu smo susreli dvojicu momaka iz Posušja, grupicu hodočasnika iz Širokog Brijega, jednu veću grupu iz Tomislavgrada. Ono što im je zajedničko jest polet koji ih nosi, čisti pogled koji te rastapa, i srce koje kuca zahvalnošću Gospi za ovih 40 godina. S nekima od njih smo popričali te vam njihova svjedočanstva donosimo u nastavku:

KRIST JE ŽIV I MAJKA BOŽJA JE S NAMA!

Alen Lazar je iz Koprivnice, a Tomislav Bubalo (porijeklom iz Čerina) živi u Zagrebu. Obojica su hrvatski branitelji. Vojničkog stasa i glasa. Alen je 8. lipnja krenuo iz Koprivnice i njemu je danas 17. dan hodanja, a Tomislavu je 14. dan jer je krenuo na svetkovinu Presvetog Srca Isusova. Nisu se prije poznavali, nego su se sreli u crkvi Hrvatskih mučenika u Udbini i od tada zajednički hodaju i međusobno se upoznaju.

Obojici je glavna nakana hodočašćenja zahvala Gospi za 40. godina ukazanja i za prisutnost u hrvatskom narodu

i na slavu i hvalu Kristu Kralju, a zatim i kao zahvala i molitva za obitelj i sve dobro što su primili u svojim životima.

Obojica su oženjeni. Tomislav ima četvero djece, i s njima je sad ostala njegova supruga. Alen ima dvoje djece i oni će ga čekati u Međugorju.

Alen već pet godina osjeća poziv da dođe u Međugorje. Prošle godine nije mogao zbog kovida, pa je otišao na Trsat. Sada je rekao: „Ove godine je 40. obljetnica, ma da mi i netko umre, ne zovite me dok ja ne stignem u Međugorje!“

Za prenoćišta su se pouzdali u Providnost i oduševljeni su dobrohotnošću i velikodušnošću ljudi i župnika koji su ih primali na spavanje ili ih nudili osvježenjima. Tomislavu se posebno usjekao u sjećanje jedan mladić, Aleksandar, pravoslavne vjere, koji je na svom štandu prodavao med i sir između Korenice i Udbine. Napojio ga je svježim pićem i okrepom, a kad mu je želio platiti, samo je odmahnuo rukom i rekao: „Nikako, vi ste hodočasnik. Kad dođete u Međugorje, zapalite jednu sveću za mene!“ – i to ću vrlo rado učiniti, kaže Tomislav.

A Alen se posebno zahvaljuje obitelji Đulić koja ih je, vidjevši da su hodočasnici, besplatno primila na spavanje u Širokom Brijegu. „Koliko je samo ljudi uz put stalo i pitalo nas treba li nam nešto.“ – svjedoče obojica, jednako ganuti!

Poruka koju žele reći hrvatskom narodu je više želja da Majka Božja zaživi u svakome od nas, da svi doživimo duhovni preporod i smjelo i hrabro kročimo kroz život. „Krist je živ i Majka Božja je s nama!“ – završava Tomislav! **Branitelji Alen Lazar iz Koprivnice i Tomislav Bubalo iz Zagreba**

HODOČAŠĆE JE MOJA ZAHVALA I MOLITVA

Ana je iz Kočerina, a živi u Švicarskoj. Krenula je na uočnicu 40. obljetnice Gospina ukazanja ispred

širokobriješke crkve na hodočašće pješice prema Međugorju. Kaže, ne boji se što je sama jer usput susreće brojne hodočasnike, pa je i ona sama iznenađena koliko ljudi pješači prema Međugorju. Pomalo popriča sa svima, ali onda sama žuri prema cilju dok još nije jako ugrijalo, da se, ako Bog da, popne i na Brdo ukazanja. Nakana puta je za njezinu obitelj i kao zahvala za sve. Kaže i kako u njezinoj obitelji postoji tradicija pješačenja, kad god bi se vratili kući u rodni kraj, hodočastili bi ili u Međugorje ili na Brijeg. Jer kaže: „Imamo stvarno na čemu biti Bogu zahvalni, a pogotovo sada i moliti se da nas Bog sačuva u ovim kušnjama i čudnim vremenima!“

12. hodočašće obitelji Kraljici Mira u Međugorje

VRAĆAMO SE CIJEPLJENI MILOSRĐEM BOŽJIM I MAJČINSKOM LJUBAVLJU!

Hvala Bogu i ove godine uspjeli smo održati Hodočašće obitelji usprkos svim ograničenjima i dodatnim troškovima vezanim uz „korona“ situaciju...

Razmišljam zašto obitelji odabiru Hodočašće obitelji pa se mrcvare s djecom po autobusima, penju se noću s djecom na Križevac, slušaju svjedočanstva, „peku“ se na suncu, za šta? Da bi vidjeli Hercegovinu, da bi mogli reći da su negdje bili? Ne, nije zato!

Nego zato da bi spasili svoj brak, da bi se približili Bogu, da bi obnovili bračnu ljubav, da bi pokazali i poveli djecu na pravi put.

Zato idu, usprkos situaciji, usprkos problemima i mogućoj samoizolaciji, problemima na poslu, usprkos možebitnoj osudi okoline jer idu u „nesigurno“ područje.

Samo oni koji su bili znaju da se vraćaju zdravi, istinski zdravi – „cijepljeni“ milo-

srđem Božjim i majčinskom ljubavlju! A to je najbitnije u današnje vrijeme, OSJETITI LJUBAV.

Sedam autobusa punih obitelji stiglo je u petak 18. lipnja predvečer u Međugorje. Veliko mnoštvo roditelja i djece prisustvovali su u noći s petka na subotu na križnom putu uz Križevac.

U subotu 19. lipnja u dvorani Ivana Pavla II. slušali su svjedočanstva Marija Mijatovića i Ivić Pašalića, kojima od srca zahvaljujem što su s nama podijelili intimne trenutke i događaje iz njihovih bračnih života.

Pogledali smo i predstavu prvih dana Gospinih ukazanja koju je osmislila i odigrala obitelj Pavliš s prijateljima. Predstava je bila jako dirljiva jer su zaista vjerno uspjeli prikazati one početke Gospina ukazanja.

Sve obitelji na hodočašću fra Marinko Šakota posvetio je Presvetom srcu Isusovu po Bezgrješnom srcu Marijinu.

U nedjelju 20. lipnja zajedničku svetu misu predvodio je fra Petar Ljubičić. Nakon molitve krunice na Podbrdu i sladoleda za svu djecu uslijedio je povratak obitelji kućama.

Oduševljenje roditelja i djece ne ostavlja me ravnodušnim već potiču da odredim novi datum za 13. hodočašće obitelji, koje će se, ako Bog da, održati od 17. do 19. lipnja 2022. godine!

I ovim putem želim zahvaliti svima koji su na bilo koji način doprinijeli da se Hodočašće održi, a posebno Gospi koja uvijek nađe načina da nas dovede k sebi i pokaže put prema svome sinu Isusu!

Robert Rukavina

Veliki župni zbor „Kraljica Mira“ snimio video-spot za himnu Kraljici Mira

Prigodom velike obljetnice 40 godina Gospinih ukazanja u Međugorju veliki župni zbor „Kraljica mira“ predvođen zborovoditeljicom s. Irenom Azinović izdao je video-spot za himnu **Kraljici Mira** (Došli smo ti, Majko draga) kao dar Gospi za velike milosti njezine nazočnosti kroz 40 godina.

U danima prije Obljetnice uz pomoć digital foto-video studija Đani snimali su video spotove za dvije pjesme: spomenutu međugorsku himnu „Došli smo ti Majko draga“ te drugu pjesmu pod nazivom „Hvali dušu moja Gospodina“.

Učinili su to u znak zahvalnosti za sve milosti primljene od Kraljice Mira u ovih 40 godina ukazanja. Kadrovi za spot snimani su u crkvi sv. Jakova i na Brdu ukazanja. Posebno je bilo lijepo u srijedu 9. lipnja 2021. kada se snimalo na Brdu ukazanja jer su svih 36 članova zbora zajedno sa svojom voditeljicom s. Irenom Azinović i orguljašicom prof. Katjom Krolo-Šarac prvo molili radosna otajstva krunice, uz pjesmu i molitvu 7 Očenaša pred Gospinim kipom. Tako su se molitvom pripremili za ono što će svojim glasovima iznijeti u svojim pjesmama.

Nadamo se da će na ovaj način duh Kraljice Mira preko njihova glasa i slike doista doći do brojnih srdaca koja, na žalost, zbog ove situacije s koronom ne mogu biti na ovim svetim međugorskim molitvenim mjestima.

Koncert zahvale

U nedjelju 27. lipnja je u Međugorju, na temeljima stare župne crkve, održan koncert zahvale na kojemu su nastupile glazbene sekcije iz župe Međugorje.

Cvjetna instalacija Gospi na dar

Ponovno nas je iznenadila još jedna aktualna i kreativna ideja poznatih bročanskih umjetnica Martine Vasilj i Anele Korać.

Razmišljajući kako da na poseban i svoj kreativni način obilježe 40. obljetnicu Gospinih ukazanja, dvije umjetnice iz Brotnja Martina Vasilj i Anela Korać pomislile su kako uz majčinsku Gospinu ljubav najljepše pristaje cvijeće. I to im je bila početna nit za razvijanje ideje kako joj napraviti nešto što će pokazati svu zahvalnost i dragost prema njezinim 40 godina prisutnosti u Međugorju koju su osjećale u svojim srcima.

U ovo doba godine najrascvjetanija biljka u prirodi je, narodno

rečeno, tzv. biloloz, koju su iskoristile za ispisivanje riječi zadnje Gospine poruke dane na Obljetnicu, 25. 6. 2021. A cvijeće iz svojih vrtova i vrtova prijateljica iskoristile su za ispisivanje broja 40. Bilolozu su brali par dana prije u ranojutarnjim satima, a samoj izradi instalacije prionuli su dan nakon Gospine poruke, 26. lipnja.

Uz pomoć svojih prijatelja koji su rezali bilolozu, njih dvije su slagale sliku od 5 sati ujutro pa do 10 sati, kad je sve bilo završeno. I doista, ova cvjetna nježnost i strpljiva pažljivost njihove izrade, i u srcima gledatelja bude iste osjećaje umjetnica: ZA-HVALNOST I DRAGOST prema Gospi koja je sama najljepši Nebeski cvijet darovan nama.

Statistike za lipanj 2021.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 165 000
Broj svećenika koncelebranata: 2943 (98 dnevno)

Prva grupa hodočasnika iz Libanona nakon pandemije

U subotu 26. lipnja 2021. u Međugorje je stigla prva grupa od 25 hodočasnika iz Libanona nakon popuštanja epidemioloških mjera u njihovoj zemlji. Skoro dvije godine bili su pod jakim lockdownom, koji je ekonomski oslabio zemlju i izazvao veliku inflaciju, tako da banke od neki dan više ne izdaju novac ljudima u stranoj valuti (eurima i dolarima), pa ovi hodočasnici vjeruju da su oni za ovu godinu vjerojatno i zadnja grupa koja je iz Libanona uspjela organizirano doći u Međugorje.

I samo putovanje je bilo puno teže budući da više nema direktnog leta Beirut – Mostar, nego su morali letjeti preko Turske do Sarajeva, a zatim iz Sarajeva autobusom do Međugorja. Ali sve te teškoće nisu uspjele pomesti njihovu radost i zahvalnost što su ipak uspjeli doći.

Većini je to već 6. ili 7. put, i baš zato ih dolazak u Međugorje podsjeća na neka bolja vremena, baš kao povratak „kući“. U sedmodnevnom programu hodočašća posjetili su Križevac, Brdo ukazanja, Majčino selo, Cenacolo i Tihaljinu. U subotu 3. lipnja završio je njihov boravak ovdje i započeo njihov put svjedočenja u njihovoj zemlji.

P. Inocencio Llamas, Venezuela

Ako je Majka radosna i zadovoljna, onda smo to i svi mi!

U Međugorju više od mjesec dana boravi duhovni pratitelj Fundación Centro Međugorje i svih centara mira u Španjolskoj i Latinskoj Americi, P. Inocencio Llamas iz Venezuele. Za vrijeme obilježavanja 40. obljetnice Gospinih ukazanja među brojnim španjolskim hodočasnici pridružila mu se i glavna tajnica Fundación Cristina Manso iz Španjolske.

O svojim dojmovima s proslave 40. obljetnice Gospina ukazanja P. Inocencio Llamas je kazao: „Boraveći u Međugorju, osjećam kako Gospa sve vodi. Ovih dana susrećem španjolske hodočasnike i držim im predavanja na temu unutarnjeg ozdravljenja osobe, a od Gospe posebno tražimo

mir, mir u srcu i snagu za nošenje osobnih križeva. Uistinu, puno ljudi ima velike i svaka-kve probleme i ovdje ih pokušavamo približiti Gospodinu. Budući da se nalazim u mirovini, svo svoje slobodno vrijeme dajem međugorskim hodočasnici i nadam se opet doći u Međugorje početkom rujna.“

Na pitanje kakvi su dojmovi španjolskih hodočasnika koje susreće, P. Inocencio je kazao: „Hodočasnici su vrlo dirnuti, zahvalni i nadasve radosni – što potvrđuje i ono što je Gospa u svojoj poruci rekla da je i Ona radosna! Tako da, ako je Majka radosna i zadovoljna, onda smo to i svi mi!“

Godišnje Gospino ukazanje Ivanki - 25. lipnja 2021.

Ukazanje, koje je trajalo 5 minute (18:41h -18:46h), Ivanka je imala u svojoj obiteljskoj kući. Ukazanju je bila nazočna samo Ivanka obitelj. Nakon ukazanja vidjelica Ivanka je rekla:

Gospa je dala sljedeću poruku: "Dječice, potrebna sam vaših molitava. Molite, molite, molite."

Od 1985. godine, Angello Masciello dolazi u Međugorje. Jedan je od prvih organizatora hodočašća s područja Foggie (Italija) odakle je do danas u Međugorje doveo desetke tisuća vjernika. Napisao je i knjigu o Međugorju pod nazivom: 'Klanjajte se bez prestanka Presvetom Sakramentu' (Adorate senza interruzione il Santissimo sacramento, Tocco di Casauria) u kojoj govori o međugorskom pokretu u Foggi i o tome kako je odgovorio na Gospin poziv.

■ G. Masciello, recite nam nešto o sebi?

Zovem se Angelo Masciello. Živim i djelujem u gradu Foggi, u talijanskoj pokrajini Pugliji. Imam 65 godina, oženjen sam Gabriellom s kojom imam troje djece. Do 2017. godine bio sam upravitelj grada Foggie, a sada sam u mirovini.

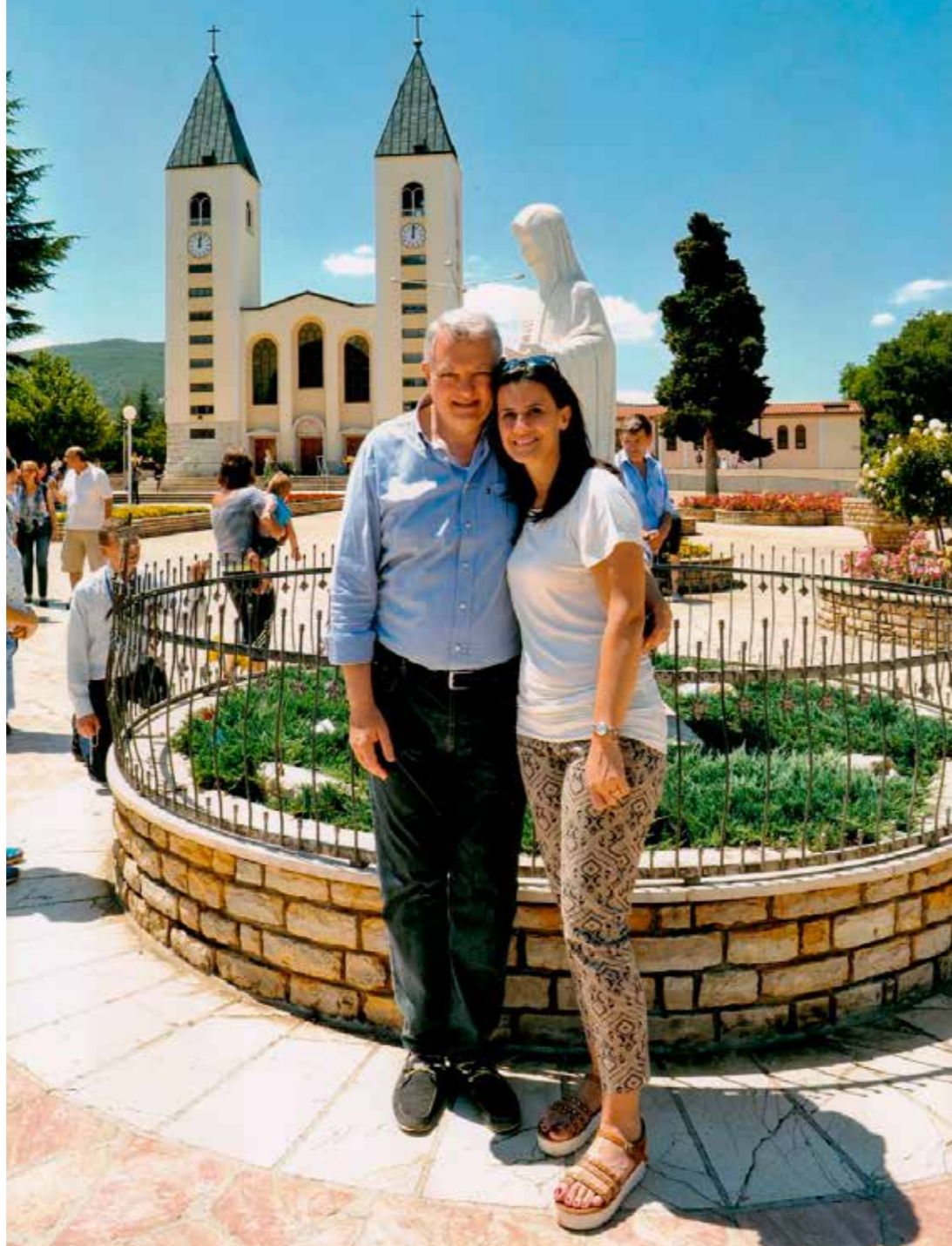
■ Kada i kako ste otkrili Međugorje?

Bilo je to 1985. godine, čitajući u jednom katoličkom časopisu članak o Međugorju. Osobito me se dojmila zajednička fotografija šestero vidjelaca tijekom ukazanja. U meni je kliknulo nešto što me od tada nije napustilo. Odmah sam povjerovao, a istovremeno sam osjetio neodoljiv poziv da odem u to meni do tada nepoznato mjesto. Nakon nekoliko tjedana, slučajno sam saznao za hodočašće koje je krenulo iz Milana i bez dvojbe sam si odmah rezervirao mjesto.

■ Čega se sjećate sa tog svog prvog hodočašća?

Posebno se sjećam dana dolaska u Međugorje. Bilo je to oko podneva, 24. prosinca 1985. Ušli smo u crkvu na kratki posjet prije nego što smo se smjestili u hotel. Prošavši kroz glavni ulaz crkve, pogled mi je prešao po jednoj od posljednjih Gospinih poru-

Gospina svakodnevna prisutnost najvažnija je poruka i najveća milost Međugorja

ka, koja je u to vrijeme bila postavljena na prozore unutarnjih vrata: *Draga djeco! Pozivam vas da se za Božić pripremite pokorom i molitvom i djelima ljubavi. Ne gledajte, draga djeco, na materijalno, jer tada ne ćete moći doživjeti Božić* (05.12.1985). „Majko moja!“ – odmah sam pomislio – „Gospa traži posebnu duhovnu pripremu, a ja, s druge strane, u ovom predbožićnom vremenu ne razmišljam ni o čemu drugom osim o tome kako se zabaviti s prijateljima igrajući karte i proždirući božićne slatkiše: sve osim molitve i pokore!“

Osjetio sam dubok osjećaj malodušnosti, toliko snažan da nisam mogao ući u crkvu od srama. Ali dok sam stajao tamo, oduzetih nogu, učinilo mi se da čujem neku vrstu unutarnjeg glasa koji mi šapće: „Sjeti se radnika posljednjeg sata!“ Taj me je glas obradovao i odjednom skinuo tugu sa mene. I tako, kako bih nadoknadio izgubljeno vrijeme, uz dopuštenje vođe moje grupe i časnih sestara koje su čistile crkvu, ostao sam u crkvi moleći se i posteći čekajući misu polnoćku. Sa sobom sam imao samo evanđelje, knjižicu s porukama i kronicu. To mi je bilo najvažnijih 12 sati u životu.

■ Što se promijenilo u Vašem životu nakon prvog hodočašća?

Nakon povratka kući osjećao sam se potpuno preobražen, točnije osjećao sam da sam od tog „bliskog“ susreta s Gospom dobio snažan poticaj da promijenim svoj život. I tako sam odmah počeo provoditi u djelo Gospine poruke. U to vrijeme još nisam bio oženjen, a u kući je s nama živjela i moja baka. I ona je odmah

povjerovala i tako sam s njom „organizirao“ svoju prvu molitvenu skupinu. Ubrzo su nam se pridružili i moji roditelji i moja sestra. Također sam i u svojoj župi osnovao sam molitvenu skupinu koja se tako brzo proširila da su me mnogi župnici, ne samo u mom gradu, zamolili da svjedočim i u njihovim župama. U jednom trenutku bilo je toliko mnogo telefonskih poziva tih župnika da sam u šali pitao baku želi li biti moja tajnica, a ona je, umjesto da se tome nasmije, ovu obvezu shvatila vrlo ozbiljno. Među onima koji su se pridružili mojoj prvoj molitvenoj grupi u župi bila je i Gabriella koja je kasnije postala moja supruga. Ova se molitvena skupina počela sastajati u crkvi od rujna 1986. svakog tjedna do veljače 2020. kada nas je pandemija prisilila da prekinemo sa susretima.

■ Od tada pa sve do današnjih dana niste prestajali dolaziti u Međugorje.

Od ožujka 1986. počeo sam organizirati i voditi hodočašća i od tada dolazim u Međugorje sa sve brojnijim skupinama dva do pet puta godišnje. Ponekad sam dolazio sam sa svojom obitelji, posebno tijekom ratnih godina u bivšoj Jugoslaviji kada je bilo teško organizirati hodočašća. Godine 1994. ušao sam u Hercegovinu kako bih pružio pomoć nekim u ratu stradalim obiteljima. Bio je to više nepromišljen nego hrabar čin, s obzirom na to da je s nama putovao i naš petomjesečni sin, a tim smo prigodama moja supruga i ja bili često privođeni na raznim vojnim kontrolnim punktovima.

VJERUJEM DA NE MOŽEMO RAZUMJETI RAZLOG IZVANREDNIH GOSPINIH UKAZANJA U MEĐUGORJU AKO NE UZMEMO U OBZIR OSJETLJIVI POVIJESNI TRENUTAK U KOJEM SE DOGAĐAJU, A TO JE SNAŽNA KRIZA U CRKVI U KOJOJ VJERA NAGLO OPADA, ALI JE I U OZBILJNOJ OPASNOSTI ZBOG "TURBULENTNOG I BEZNADNOG SVIJETA" (25.11. 2008) KOJI JE „KRENUO BIJEDNIM PUTEVIMA: PUTEVIMA PROPASTI“ (25.03.1992.).

■ Sjećate li se osobitih iskustava nekog od hodočasnika koje ste pratili u Međugorje?

Ima ih bezbroj, ali spomenuo bih samo dva. Prvo je iskustvo mons. Giuseppea Casale, nadbiskupa Foggie, koji se u početku toliko protivio Međugorju da je u jednom trenutku bio zaprijetio raspuštanjem naše molitvene skupine. Nakon što je sudjelovao u jednom od naših molitvenih susreta, došlo je do čudesnog zaokreta. Zamolio me da ga povedem u Međugorje. Krenuli smo na put već sljedeći tjedan i to je hodočašće u lipnju 1990. godine toliko dotaklo nadbiskupa da je odmah nakon toga pozvao vidjelicu Mariju u Foggiu na veliki molitveni susret, a zatim je pozvao i fra Jozu Zovku za propovjednika na duhovnim vježbama, rezerviranim za biskupe i svećenike iz pet biskupija koje čine biskupiju Foggia.

Drugo iskustvo koje bih želio istaknuti je iskustvo gradonačelnika Foggie, Franca Landelle kojeg sam, zajedno s njegovom obitelji i cijelom općinskom upravom, doveo u Međugorje u listopadu 2015. Na povratku nam je ispričao svoje svjedočanstvo koje nas je 'skamenilo' i koje je također objavljeno u raznim časopisima: „Kad supruga i ja idemo na put – priznao je gradonačelnik – uvijek tražimo hotel koji ima wellness centar. U Međugorju, penjući se bos na dva međugorska brežuljka, osjetio sam kako mi je snažna masaža po oštroj kamenju koju je izvodila nebeska Majka dotakla moju nutrinu. Također volim masažu mišića prsa. A ovdje u Međugorju Gospa je ušla dublje od mojih prsa nježno masirajući moje srce, zacjeljujući njegove rane melemom svoje ljubavi. Međugorje je zasigurno najveći 'wellness centar' za dušu na svijetu.“ Nakon povratka u Foggiu, gradonačelnik je jedan gradski trg posvetio međugorskoj Gospi i na njegovo središte postavio prekrasan Gospin mramorni kip.

■ Jedan ste od rijetkih voditelja hodočašća koji hrvatski jezik govori gotovo tečno.

U početku mi se hrvatski jezik činio pretjerano teškim i daleko od novolatinskih jezika. Ali već u jesen 1986. godine počeo sam učiti hrvatski jezik preko audio kasete dok sam bio kod kuće i vježbajući ga u praksi dok sam boravio u Međugorju. I tako,

malo po malo, naučio sam cijeniti i voljeti hrvatski jezik.

■ **Prijateljevali ste i surađivali s pok. fra Slavkom Barbarićem.**

Što je fra Slavko značio za mene teško je sažeti u jednom odgovoru jer on zaslužuje i zahtjeva mnogo više. Bez sumnje on je za mene bio učitelj duhovnosti, čijim sam se izvanrednim psiho-pedagoškim

osobinama posebno divio. Gospine poruke koje su prenosili vidioći lako su razumljive, ali fra Slavko je imao sposobnost iznijeti na vidjelo dublje značenje Gospinih riječi. S njegovom izvanrednom duhovnom mudrošću kombinirao je veliku ravnotežu i konkretnost, zajedno s osjećajnošću i osjetljivošću duše koje su ga učinile da bude pažljiv prema drugome.

Ne samo da smo postali vrlo bliski prijatelji, već sam imao privilegiju i konkretno surađivati s njim u mnogim inicijativama. Među njima se posebno sjećam formativnih sastanaka za hodočasničke vodiče i voditelje molitvenih skupina, od kojih je prvi organiziran u Tocco da Casauria, nedaleko Pescare, u studenom 1987. Počevši od tog sastanka, vjerujem da sam glazbeno animirao, zajedno s drugim mladima iz molitvene skupine Foggia, dobar dio molitvenih susreta, duhovnih vježbi i seminara koje je fra Slavko održao u Italiji, a također i u Međugorju.

Nakon čitanja nekih mojih razmišljanja o Međugorju, ohrabrio me za pisanje moje knjige o Međugorju za koju je on sam napisao predgovor.

Bio je česti gost u mom domu u Foggii kad god bi gostovao na raznim

duhovnim vježbama u južnoj Italiji, a krstio je i moju unuku.

S obzirom na to da se njegov rad za Međugorje doimao uistinu nezamjenjivim, ne poričem da sam, kad sam saznao vijest o njegovoj smrti, teško prihvatio činjenicu da je i to možda bio dio Gospina plana. Ali, hvala Bogu, čuti od vidjelice Marije da je fra Slavko već na Nebu i da zagovara za nas, bila je velika utjeha koja mi je vratila spokoj. Hodočasnicima koje vodim u Međugorje često govorim o fra Slavku, kako ispred njegovog groba na groblju Kovačica, tako i na Križevcu na mjestu ispred kamena kod kojeg je umro. Potičem ih da traže njegov zagovor, za vrijeme i nakon hodočašća, objašnjavajući im da fra Slavko sada ima važniju ulogu nego kad je bio živ: zauzima se za hodočasnike kako bi dobro živjeli svoje hodočašće a, kad se vrate kući, da ne rasipaju milosno blago primljeno u Međugorju.

■ **Je li osim fra Slavka još netko utjecao na Vašu duhovnu formaciju?**

Kao i druge ljude i mene je pogodila duhovna zrelost vidjelaca, a s nekima od njih sam uspostavio lijepo

prijateljstvo. Neki članovi župne molitvene skupine koju je vodila Gospa također su me puno naučili, a među njima bih posebno spomenuo Jelenu Čilić, danas Odak.

Ali postoji jedna osoba koja me se najviše od svega dojmila očitom svetošću života. To je Iva Šego, jednostavna žena koja je kao posvećena laikinja živjela u vrlo siromašnoj kući. Ona je umrla u 83. godini u svibnju 2013. Hranila se molitvom sudjelujući nekoliko puta dnevno na svetoj misi, a također se i svaki dan, bez obzira na vremenske prilike, penjala bosa na Podbrdo i Križevac.

Upoznao sam je 1986. godine i od tada, svaki put kad sam bio u Međugorju, odlazio sam je posjetiti sam, a ponekad i s hodočasnicima. I svi su bili očarani svjetlošću i radošću koja je izbijala iz njezinih očiju. Jednom je u svojoj kući dočekala moju grupu hodočasnika s uobičajeno velikom radošću, dok je po sredini sobe stajao lijes njezine pokojne tete. Mi smo na početku ostali pomalo smeteni, ali ona se i dalje ponašala jako prirodno i dok je pokazivala na pokojnu tetu sa smiješkom je ponovila: „Njezin se život nastavlja na Nebu!“

Još jedan aspekt Ive koji me se dojmio jest da nikada nije zaboravila moliti se svaki dan za ljude koji su joj preporučeni: i s vremenskim odmakom savršeno bi se sjetila svih imena onih koje sam joj tijekom godina povjerio u molitve i kad sam je pitao da li bi nastavila moliti se za njih, odmah bi odgovorila: „Svaki dan! Svaki dan!“

Njezin grob na groblju Kovačica stalna je postaja na mojim hodočašćima: tamo o njoj govorim kao o uzornom načinu kako se Gospine poruke trebaju provoditi u djelo i, budući da sam više nego siguran da je svetica, pozivam sve vas da zatražite Ivin zagovor jer je ona na Nebu sigurno spremna moliti se za one koji joj se obrate, čak i više nego što je to činila na zemlji.

■ **I za kraj, kako vidite ulogu Međugorja u ovom posebnom vremenu za Crkvu i svijet?**

Vjerujem da ne možemo razumjeti razlog izvanrednih Gospinih ukazanja u Međugorju ako ne uzmemo u obzir osjetljivi povijesni trenutak u kojem se događaju, a to je snažna kriza u Crkvi u kojoj vjera naglo opada, ali je i u ozbiljnoj opasnosti zbog "turbulentnog i beznadnog svijeta" (25.11. 2008) koji je „krenuo bijednim putem: putem propasti“ (25.03.1992.).

Međutim, istodobno, ovo što živimo je i vrijeme milosti jer nam Gospa ponavlja „Ja sam s vama!“. Njezina stalna svakodnevna prisutnost tijekom 40 godina najvažnija je poruka i najveća milost Međugorja, čega možda nismo dovoljno svjesni. Jer to znači da čak i ako postoji mnogo poteškoća i problema, nismo sami: Ona nam je blizu i spremna nam je pomoći i podržati nas na našem putu. A dok je Ona s nama, ne možemo izgubiti nadu u bolju budućnost.

Prevela i priredila: Paula Tomić

MEĐUGORJE PORUKE KRALJICE MIRA

„Dragi čitatelji i Gospini prijatelji, preporučujemo vam ovu knjižicu. Ona ne sadrži ni novu objavu ni novo evanđelje. Njezino čitanje vodit će vas i upućivati na Isusa Krista, što je Gospina želja i smisao njezina dolaska k nama.“

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Kad Isus završi sve ove prisposode, ode odande. I dođe u svoj zavičaj. Naučavaše ih u njihovoj sinagogi te zapanjeni govorahu: „Odakle ovomu ta mudrost i te čudesne sile? Nije li ovo drvodjeljin sin? Nije li mu majka Marija, a braća Jakov, i Josip, i Šimun, i Juda? I sestre mu nisu li sve među nama? Odakle mu sve to?“ I sablažnjavahu se o njega. A Isus im reče: „Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i u svom domu.“ I ne učini ondje mnogo čudesa zbog njihove nevjere. (Mt 13, 53-58)

FRA MARINKO
ŠAKOTA

ISUS U SVOM ZAVIČAJU NIJE UČINIO MNOGO ČUDESA. Matej navodi razlog: Zbog *nevjere* ljudi u tom kraju. Čudno je da su to bili *vjernici*, ljudi koji su bili u sinagogi, slušali Božju riječ, izvršavali vjerno zakone, a Matej kaže da je *nevjera* uzrok njihova odbijanja Isusa.

Ova nas situacija uči da je moguće biti u sinagogi, u crkvi, sudjelovati u molitvi, a ne susresti se s Isusom. Moguće je biti blizu Isusu, a ipak daleko od njega. Moguće je biti *vjernik*, a imati *nevjeru*.

Pogledajmo iz bližega što se događalo u sinagogi. Ljudi iz Isusova zavičaja gledaju i slušaju Isusa kako naučava u njihovoj sinagogi. Možemo pretpostaviti da je Isus govorio o Kraljevstvu Božjem. Vjerojatno je uputio neku snažnu poruku preko neke lijepe i prikladne slike iz života, iz prirode kao što je to običavao činiti. Ti ljudi su to primijetili i priznaju da je Isus govorio *mudre* stvari. I da su *čudesne* sile djelovale preko njega. Sve to oni

GLEDATI SRCEM

Foto: Arhiv ICMM

vide i konstatiraju. No Isusova riječ ipak pada na *kamenito* tlo njegovih slušatelja. Ne dopire do njih. Oni su se čak sablaznili, skandalizirali. Skandalon znači prepreka na putu. Između njih i Isusa nastala je velika prepreka, veliki zid. Umjesto da se otvore poruci koju je Isus htio uputiti, njegovoj *mudrosti*, umjesto da se u njima postavilo pitanje što to On želi reći, o čemu to govori, odnosi li se to na njih, umjesto takvih pitanja oni postavljaju potpuno drukčije: „Odakle ovomu ta mudrost i te čudesne sile?“ Isus njima upućuje poruku, mudru poruku, a oni vraćaju temu na njega i počinju se baviti njime: *Odakle ovomu sve to?*

Postavimo sada pitanje o gledanju ljudi u sinagogi. Što se događa s njihovim pogledom? Nakon što je Isus izrekao

mudre riječi i pokazao čudesne sile, njihov pogled silazi s Isusa i ide u potragu za odgovorom na pitanje *odakle njemu to*. Njihov pogled sada traži uzroke i zaustavlja se na Isusovoj obitelji: On je drvodjeljin sin, a majka mu je Marija... Potom se njihov pogled ponovno vraća na Isusa. No sad ga promatraju kroz njegovu obitelj. Ne vide njega čisto nego ga gledaju kroz nešto drugo – kroz njegovu obitelj. A njegova obitelj – Josip drvodjelja, majka Marija – jednostavne su i priproste

osobe. Tu zastaje njihova misao. Ne može dalje. Pred zidom su. U njima se stvara zaključak: Nemoguće je da on ima takvu mudrost i takve čudesne sile, a dolazi iz tako jednostavne obitelji! Znamo njegove. Nešto tu nije u redu!

Tako se dogodila velika promjena. Znanje koje su ljudi u sinagogi imali o Isusu pretvorilo se u nepremostivu barijeru preko koje nikako nisu mogli prijeći. Zatvorili su se prema Isusu. U njihovim srcima nastala je *nevjera*, nepovjerenje, stvorila se čudna atmosfera zatvorenosti i sumnjičavih pogleda, srca su se blokirala tako da Isus više nije mogao doprijeti do njih.

Iz ovoga možemo puno naučiti o našoj nutрини, o onome što se u nama događa, a što je jako važno za naše odnose i prema Bogu i prema ljudima. Nazarećani koji su u sinagogi nisu svjesni da njihov pogled nije bio čist, da se u njihov pogled, zapravo u srce, nešto uvuklo i da je to nešto odlučivalo o njihovu gledanju i razmišljanju. Nisu svjesni da je nešto radilo na stvaranju slike o Isusu, da je nešto oblikovalo njihovu sliku o Isusu. Nisu svjesni da Isusa ne vide čisto, nego da ga gledaju kroz nešto drugo – kroz njegovu obitelj.

Ovo nam pruža priliku za veliku školu o čovjekovu srcu. U srcu nastaje naše gledanje i razmišljanje. U srcu se stvara slika o drugima. Sjetimo se Isusovih riječi: „Kad ti je oko bistro, sve ti je tijelo svijetlo. A kad je ono nevaljalo, i tijelo je tamno.“ (Lk 11, 34) Kad je u nama svijetla, dobra, pozitivna misao, tada takva misao utječe na naše gledanje. Ako je u nama pak negativna misao o nekome ili negativni osjećaji, tada ti čimbenici sudjeluju u stvaranju slike o određenoj osobi.

Sjetimo se one druge Isusove riječi: „Blago čistima srcem, oni će Boga gledati.“ (Mt 5, 8) Barem tri stvari učimo iz ovoga: a) Srce odlučuje o gledanju; b) Srce može biti nečisto; c) Srce treba čistiti kako bismo mogli vidjeti.

U svakodnevici imamo prilike vidjeti ljude koji fotografiraju fotoaparatom i mobitelima. Ljudske oči i fotoaparat imaju sličnosti, ali se u bitnom razlikuju. Fotoaparat *uhvati* stvarnost onakvu kakva je u trenutku fotografiranja i *zaleđi* je. Oko, naprotiv, stvarnost *komentira* i *oblikuje*, nešto joj *dodaje*, a nešto *oduzima*.

Kada se promatra krajolik, o njegovu izgledu odlučuje ne samo oko nego i vrijeme. Pogled na planinu

ili s planine nije isti kad je dan sunčan i kad je oblačno. Pored izvanjskih čimbenika u kreiranju slike o krajoliku uključena je i čovjekova nutrina. Priroda izgleda drukčije kad je čovjek radostan, a drukčije kad je umoran, pospan ili neraspoložen.

Kad je netko zaljubljen, tada tu osobu gleda na poseban način, idealizira je. Sve je lijepo na toj osobi. Lijepa je kako hoda, lijepa je kako se smije, lijepa je kako gleda i kada šuti. Jednostavno – sve je u nje lijepo.

Kad dvojica gledaju treću osobu, tu istu osobu vidjet će različito. A razlog za to leži u čovjekovoj nutрини. Ako su u srcu zavist ili ljubomora, gledanje će biti pod njihovim utjecajem, a ako je ljubav, osoba će drukčije izgledati. Sjetimo se Isusove prisposode u kojoj milosrdni otac i stariji sin promatraju mlađeg sina, odnosno brata. Ista je osoba, ali oni je gledaju različito.

Prije nekoliko godina jedna majka iz Barcelone svjedočila je na Mladifestu. Rekla je da je rodila osamnaestero djece, od kojih je petnaestero živih. U svom govoru rekla je da je slušala kako neki govore: „O jedna ona, udovica s petnaestero djece!“ No ona sama misli drukčije: „Ja njih slušam kako to govore, ali ja se ovako osjećam: Blago meni, majci okruženoj s petnaestero djece!“

Možemo iskrivljeno promatrati osobu druge nacije, druge vjere, druge stranke, susjeda... Kad Isus u sinagogi, u svom zavičaju, pohvalno govori o udovici u Sarfati sidonskoj koja je pomogla Iliji i o Naamanu Sircu koji se očistio od gube, slušatelji su se skočili i mislili ga ubiti: „Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijega na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave.“ (Lk 4, 28-29)

Isus kaže: „Što gledaš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svome ne opažaš? Ili kako možeš reći bratu svomu: De da ti izvadim trun iz oka, a eto brvna u oku tvom? Licemjere, izvadi najprije brvno iz oka svoga pa ćeš onda dobro vidjeti izvaditi trun iz oka bratova!“ (Mt 7, 3-5) Isus time želi reći: Nemoj vaditi trun iz oka drugoga prije nego izvadiš brvno iz svoga oka, odnosno iz svoga srca. Najprije je važno biti svjesni da u nama, u našem srcu, može biti nešto što uzrokuje iskrivljeno gledanje. I trebamo činiti sve da to otkrijemo. Ne žalimo truda shvatiti kakvo je staklo kroz koje gledamo, da to staklo može biti isprljano, nečisto. Na naše oči se može navući neki sloj koji iskrivljuje naš pogled.

Zamislimo koliko je *brvno* bilo u očima ljudi koji su promatrali onu ženu koja je sagriješila pa su podigli kamen da bace na nju i da je ubiju! Zamislimo koliko je *brvno* bilo u oku starijeg brata iz Lukine prisposode pa nije mogao prijeći prag kuće i zagrliti mlađeg brata koji se vratio kući! Zamislimo kakve su se negativnosti uvukle u oči i u srca farizeja koji su prigovarali Isusovim učenicima: „Zašto vaš učitelj jede s carinicima i grješnicima?“ Što je utjecalo na odluku svećenika i levita da se ne zaustave pored onog ranjenog čovjeka nego da nastave put? Što se uvuklo u srce dvojice Isusovih učenika koji se tužni vraćaju iz Jeruzalema u Emaus pa ne prepoznaju Isusa? Natanael je mogao otići u krivom smjeru kad je od Filipa čuo da Isus potječe iz Nazareta. Njegova reakcija je bila pod utjecajem predraščude: „Iz Nazareta da može biti što dobro?“ (Iv 1, 46)

Tekst koji govori o Isusu i Nazarećanima u sinagogi uči nas nečemu vrlo važnom: Da trebamo pripaziti na svoju nutrinu. Da trebamo pripaziti čime hranimo svoje srce, kakav je sadržaj u nama. Zamislite kolikim smo i kakvim

utjecajima izloženi izvana i iznutra! Kako mediji utječu na naše gledanje, kako ga formiraju! Kako različiti interesi usmjeravaju naše gledanje i razmišljanje!

S pravom postavljamo pitanje: Ako je naša percepcija tako nesigurna, ima li smisla truditi se oko spoznaje? Možemo li onda uopće donositi zaključke i sudove o drugima?

Budući da je u srcu uzrok iskrivljenog gledanja, isto tako se u njemu nalazi ključ za ispravljanje gledanja. Kako pronaći taj ključ?

Naši problemi ne nastaju toliko zbog toga što imamo različita mišljenja o istoj stvari, nego što nismo svjesni svoga nečistog pogleda. Da su Nazarećani bili svjesni predrasude koja se uvukla u njihovo srce, možda bi se stvari drukčije odvijale.

Čovjek drukčije gleda na sebe i na druge kad je u njemu *nevjera*, nepovjerenje kao u Nazarećana, a drukčije kad su u njegovu srcu *vjera*, nada i ljubav. Kad je naše srce čisto, kad je u njemu ljubav, neprijatelj se može promijeniti i pretvoriti u prijatelja. Kad je srce slobodno, tada uspjeh, bogatstvo ili tragedija drukčije izgledaju.

Zato smo u Međugorju pozvani na molitvu srcem, da se naše srce otvara Gospodinu i njegovu pogledu, u sakramentu ispovijedi, u svetjot misi... Da gledamo u Isusa u klanjanju, u molitvi pred križem i da mu dopustimo da mijenja, da oblikuje naš pogled... Da se srce oslobađa u postu srijedom i petkom. Da nutrinu hranimo čitanjem i slušanjem Božje riječi. Krunica na Podbrdu i molitva križnog puta na Križevcu – sve to ima za cilj da nam pomaže u otvaranju pogleda. Izlazeći na brdo da se naše srce transformira, čisti i preobražava kako bismo se kući, u svakodnevicu vraćali s promijenjenim pogledom.

Mi vjernici koji se nedjeljom, blagdanom ili svaki dan okupljamo na susret s Isusom u euharistiji, molimo ga da nam otvori oči i srce kako bismo bili svjesni blokada ako ih u nama ima: predrasuda, etiketiranja drugih, generaliziranja, idealiziranja ili sotoniziranja drugih, oholosti našeg ega ili kompleksa manje vrijednosti, tvrdoće srca, nepraštanja drugima i sebi, ljubomore i zavisti... Molimo ga da naša srca čisti svojim pogledom, svojom ljubavlju kako nam se ne bi dogodilo ono što se dogodilo Nazarećanima u sinagogi.

PERFIDNI RAT PROTIV DOSTOJANSTVA ČOVJEKA

U posljednje vrijeme svjedočimo sve agresivnijim napadima na dostojanstvo ljudskog života. Posljednji slučaj izglasavanja Izjave o seksualnom i reproduktivnom zdravlju i pravima u EU-u u kontekstu zdravlja žena pri Odboru za prava žena i rodnu ravnopravnost Europskog parlamenta (FEMM odbor), procesu kojeg je predvodio hrvatski europarlamentarac Predrag Matić, ukazuje da je nametanje rodne ideologije i kulture smrti prešlo čak i onu posljednju granicu na koju su računali svi oni koji su vjerovali kako će Europska unija ipak prepustiti ove politike na slobodu svojim državama članicama.

KREŠIMIR MILETIĆ

Ako promotrimo ove događaje u kontekstu duhovnog rata koji se sve vidljivije odvija na političkoj i društvenoj pozornici, gdje se upravo ova pitanja i odnos prema ovim pitanjima koja se paušalno nazivaju svjetonazorska pokazuju kao ono što možda i jedino razlikuje političke aktere, onda ćemo lako prepoznati i strateške ciljeve onih koji promiču ovaj novi oblik totalitarizma. Njih prije svega zanima preuzimanje doslovno svih poluga moći u današnjem društvu. Od medija do svih razina političke i svake druge moći u društvu, a posebno svih

razina na kojima se donose odluke. Ono što danas sve jasnije vidimo jest i tendencija reprogramiranja koncepta ljudskih prava općenito, pa će se nepostojeća 'prava na pobačaj' koja nigdje i nikada i u niti jednom dokumentu o ljudskim pravima nisu proglašena ljudskim pravom, suprotstaviti stvarnim ljudskim pravima oko kojih se svijet usuglasio u poveljama i deklaracijama o ljudskim pravima poput prava na život ili prava na prigovor savjesti.

Čitava agenda vješto je i lukavo zakamufilirana u tobožnju borbu za ljudska prava, pa se već u staru zauzima pozicija koju je teško

napadati. U lažnoj, mučnoj i izokrenutoj stvarnosti u kojoj se stvarna žrtva (dijete) definira kao agresor (na ženino tijelo), a navijači i promotori usmrćivanja nerođenih kao tobožnji zaštitnici ljudskih prava, teško je voditi bilo kakav dijalog. Ako se suprotstavljate, ispada da si protivnik ljudskih prava, da si ti taj koji nešto nekome oduzimate. Bilo koji oblik dijaloga ili propitkivanja se unaprijed ušutkava klasičnim metodama dehumanizacije, difamacije, ruganja, javnog zgražanja, etiketiranja. Cijeli okvir je tako i zamišljen, da se monopolizacijom i manipulacijom uloge žrtve kod prosječnog čovjeka proiz-

vede prirodna zaštitnička reakcija. Ta, tko bi to bio protiv zdravlja žena? Tko bi to želio da žene ili djevojčice pate? No, istina i stvarnost iza ovih kulisa koje vješto gradi otac laži i čovjekoubojica otpočetka, ne mogu se sakriti.

Pred nama vjericima je veliki izazov. Ovako lukavo osmišljene kampanje znak su da sudjelujemo u borbi koja traži čistoću pogleda i čistoću srca, bistar unutarnji vid koji je nemoguć bez aktivnog duhovnog i sakramentalnog života. Uvjeren sam da će u vremenima koja slijede u duhovnome smislu moći opstati tek oni koji intenzivno mole i hrane se na bistrim i čistim izvorima sakramenata. U tom smislu nije teško razumjeti zašto upravo na molitvi i sakramentima inzistira i sama Gospa u svim svojim ukazanjima. Bez intenzivnog duhovnog života čovjek je duhovno slijep i lako je manipulirati njegovim osjećajima, uvjerenjima, stavovima i odlukama. Sotona je izrazito vješt u

Pred nama vjericima je veliki izazov. Ovako lukavo osmišljene kampanje znak su da sudjelujemo u borbi koja traži čistoću pogleda i čistoću srca, bistar unutarnji vid koji je nemoguć bez aktivnog duhovnog i sakramentalnog života. Uvjeren sam da će u vremenima koja slijede u duhovnome smislu moći opstati tek oni koji intenzivno mole i hrane se na bistrim i čistim izvorima sakramenata.

iskorištavanju i manipulaciji našim sposobnostima koje su u osnovi dobre i poželjne. Sućut, empatija, spremnost na zauzimanje za slabe i nemoćne, za žrtve je nešto što je izrazito dobro u čovjeku. No, kada uspješ izokrenuti stvarnost i prikazati žrtvu kao agresora, a agresora kao žrtvu, tada ove kvalitete postaju moćno oružje u promicanju kulture smrti i promicanja zla u svijetu.

Sve dosadašnje kampanje koje su se vodile na područjima stvarne degradacije ljudskog dostojanstva (umjetna oplodnja, tzv. homoseksualna prava, rodna ideologija) imale su isti obrazac. Kod umjetne oplodnje u prvi se plan stavlja trpljenje bračnog para koji ne može imati djecu ili žene koja mora prolaziti kroz bolne postupke, a potpuno se zanemaruje ili prešućuje višestruko kršenje prava djeteta. Primjerice, uporno se šuti o desecima tisuća zamrznutih ljudskih bića u tekućem dušiku koje roditelji ostavljaju iza sebe kao 'višak' i namjeru roditi nakon što dostignu uspješan postupak koji završi rođenjem jednog djeteta. Također, sam postupak višestrukog i istovremenog oplodivanja jajnih stanica te njihovo zamrzavanje u startu postiže stravičan efekt da najmanje 30% njih ne preživi postupak odmrzavanja. Ili sama činjenica da neki biolog u laboratoriju odlučuje koje je ljudsko biće u stadiju embrija 'perspektivno' da ga se pusti u postupak i unese u maternicu majke, a koje nije predstavljajući kršenje i gaženje temeljnog ljudskog dostojanstva i prava na život svih ovih ljudskih bića namjerno začetih i nakon toga zarobljenih u modernim hiper-tehnološkim koncentracijskim logorima.

Kampanje za tzv. LGBTIQ prava će također naglašavati kako su te osobe žrtve i kako se njima primjerice brani da se njihov zajednički život definira i prizna kao jednakovrijedan i istovjetan obiteljskom životu zajednice muškarca i žene. Posebno je to bilo

izraženo u nedavnim kampanjama oko tzv. prava na udomljavanje ili posvajanje djece. No, uporno se prešućuje da je u cijeloj toj priči jedini relevantan najbolji interes djeteta i kako nikada zajednica dva muškarca i dvije žene ne će moći pružiti model za rast i razvoj koji je najbolji za dijete ili jednako vrijedan kao model u kojem su prisutni i model i majčinstva i očinstva. U oba slučaja se igra na upravo te osjećaje i empatiju kod ljudi, izokrećući stvarnu istinu da bilo koja osoba s homoseksualnim sklonostima ima potpuno jednako pravo kao i svaka druga osoba da osnuje vlastitu obitelj – ako izabere osobu suprotnog spola. Dakle, nije točno da se njima bilo što brani, već je temeljna istina da su sami izabrali životni stil suprotan reprodukciji. Bilo bi pošteno i pravedno da prihvate i snose posljedice svog slobodnog životnog izbora. Upravo ih taj slobodni izbor koji su napravili, delegitimira iz bilo kakve uloge žrtve.

Unatoč tome što će ovakvi napadi na temeljne antropološke istine o čovjeku, braku i obitelji biti sve perfidniji, mi kao vjernici ne smijemo zaboraviti da konačna pobjeda pripada onima koji će ustrajati u vjeri. Bog je već pobijedio i mi smo na pobjedničkoj strani. Uz napore koje ulažemo u zaštitu kršćanskih vrijednosti, ne smijemo upasti u još jednu kudikamo opasniju zamku koju u svemu ovome postavlja otac laži. A ta zamka je da upadnemo u malodušje ili mržnju. Mi trebamo sve više djelatnom ljubavlju, molitvom, postom i pokorom, a nadalje ustrajnim sakramentalnim životom prinositi čitav svijet Gospodinu, a osobito moliti i prikazivati sve koji lutaju, koji nisu upoznali ili su daleko od Boga. Ta djelatna ljubav nikako ne znači prešućivati ili zatajivati istinu. Jer čin ljubavi prema nekome tko živi u smrtnom grijehu nije prešućivanje te činjenice, već bratska opomena i poticanje na promjenu života i obraćenje. Koje nam svima treba.

ONO ŠTO DANAS SVE JASNIJE VIDIMO JEST I TENDENCIJA REPROGRAMIRANJA KONCEPTA LJUDSKIH PRAVA OPĆENITO, PA ĆE SE NEPOSTOJEĆA 'PRAVA NA POBAČAJ' KOJA NIGDJE I NIKADA I U NITI JEDNOM DOKUMENTU O LJUDSKIM PRAVIMA NISU PROGLAŠENA LJUDSKIM PRAVOM, SUPROTSTAVITI STVARNIM LJUDSKIM PRAVIMA OKO KOJIH SE SVIJET USUGLASIO U Poveljama i Deklaracijama o ljudskim pravima poput prava na život ili prava na prigovor savjesti.

MIRTA MILETIĆ

DVA SRCA

ZNATE LI DA NAŠE SRCE SVAKI DAN NAPRAVI OKO 100 000 OTKUČAJA?

To znači da, ako prosječno doživimo 75 godina, ono za to vrijeme otkuca 2,5 bilijuna puta. Srce teži svega 250 do 400 grama, a tijekom svakog otkucaja u krvotok „tjera“ po 75 ml krvi, tako da u našem tijelu godišnje cirkulira oko 2,7 milijuna litara krvi, u ukupnoj dužini većoj od 96 000 kilometara. Narodi koji su živjeli davno prije nas zaključili su kako je srce važan organ. Egipćani su ga smatrali središnjim organom

osjećaja i inteligencije, a Rimljani vjerovali da u njemu stanuju ljubav, hrabrost i tuga. U jezicima većine europskih naroda očuvali su se do danas tragovi nekadašnjeg vjerovanja da je srce sjedište samilosti ili okrutnosti, srčanosti, ljubavi, srđžbe i drugih emocija i karakternih osobina.

Do takvih predodžbi o ulozi srca dovelo je više čimbenika. Svako uzbuđenje mijenja ritam i jačinu kucaanja srca, konstatacija da je u životinja i u ljudi ranjavanje srca u pravilu smrtonosno, opažanje da rad srca u

živom čovjeku nikada ne prestaje i da je srce smješteno u sredini grudi, tj. da zauzima u organizmu položaj koji se može smatrati privilegiranim. Dakle možemo reći kako ljudsko srce nije samo organ. Ono je organ koji „osjeća“.

Opisano srce kucalo je u Isusovim i Gospinim grudima. Tim je srcem Gospodin ugledao prve učenike, činio čudesa, liječio bolesne. Ganuo Mateja carinika, promijenio Zakeja. To se srce žalostilo kada mu je Juda udijelio izdajnički poljubac. Tim je srcem Isus gledao grešnike i radovao se na svadbi u Kani Galilejskoj. Blažena Djevica Marija je srcem znala što Bog traži od nje. Na Golgoti je njeno srce prošlo kroz svu bol gubitka i rastanka, a svojim je majčinskim srcem okupila učenika do silaska Duha Svetoga. Njeno srce okupilo je prvu Crkvu!

Protekli mjesec poziva nas da se vratimo Njihovim srcima, obnovimo posvete i obećamo im vjernost. Ta dva su srca kucala za tebe i prije no što si postao svjestan sebe, svijeta oko sebe i Ljubavi koja te stvorila. Ta dva srca čekaju za tobom i žele preobraziti tvoj život. Žele promijeniti tvrdoću tvoga srca, svo razočaranje i bol koju si primio kroz život. Znaju što ti je doista potrebno za radost i ispunjen život. Znaju što te još uvijek odvaja od Boga.

Žele slobodno srce, nenavezano na lažne 'bogove' i ljudsku utjehu. Srce Isusovo i Marijino žele našu slobodu od stvari, od navezanosti, od

ZA PRIZNATI VLASTITU POGRJEŠKU POTREBNO JE SRCE ISPRAŽNJENO OD OHOLOSTI I TAŠTINE. I TO NAM JE LIJEPA VJEŽBA ZA PONIZNO SRCE! SVE ŠTO IMAM PRIMIO SAM KAO DAR. NIŠTA NIJE MOJA ZASLUGA, NITI SAM ZBOG NEKE SPOSOBNOSTI BOLJI OD DRUGOGA. POSVETA ISUSOVOM I MARIJINOM SRCU NIJE SAMO IZGOVORENA MOLITVA, NEGO KONKRETNO NASTOJANJE U SVIM ŽIVOTNIM PRILIKAMA DJELOVATI PO PRIMJERU TA DVA SRCA.

ljudskih obzira, od ljudskog odobravanja i pljeskanja. Ona su naša utjeha, odgovor na patnju i nemir. No, čovjek ima potpunu slobodu pristati ili ne pristati na suradnju s dva srca. Ona nam se nude kao pomoć, ali nikoga ne prisiljavaju. To je ljubav koja strpljivo čeka, ne sili, ne uvjetuje, ne manipulira. Bezuvjetna ljubav! Ljubi i kada je odbijena strpljivo čekajući.

Svakodnevni obiteljski život izvrsna je prilika za preobrazbu vlastitog srca. U situacijama kada djeca prolaze svoje faze odrastanja (koje su nama roditeljima često izazov) potrebno ti je srce koje će razumjeti i biti strpljivo. Tako vježbamo strpljivost i blagost. Isus i Marija imali su blago srce. Oni s kojima živimo često nas ranjavaju svojim postupcima i riječima (ponekad i nenamjerno).

Posveta Isusovom i Marijinom srcu nije samo izgovorena molitva, nego konkretno nastojanje u svim životnim prilikama djelovati po primjeru ta dva srca. Posvetiti se znači surađivati s Providnosti. Dati Bogu sve što posjeduješ ovdje na zemlji. Obitelj, materijalna dobra, sposobnosti i talente. Biti ne navezan na ono što posjeduješ. Izgoriti za blišnjega, ljubiti Crkvu!

Kako reagiramo? Naša refleksna reakcija je vratiti istom mjerom.

Kršćanin koji želi srce slično Isusovom i Marijinom ne će vraćati istom mjerom. U takvim situacijama trudit će se ostati smiren, pokušati razumjeti tuđu reakciju i oprostiti. Ne puniti svoje srce mržnjom, osudom i samosažaljevanjem. Pogledajte Isusovo i Gospino ponašanje u najtežim trenucima njihova života. Ne viču, ne prijete, ne proklinju, ne zamjeraju, ne osvećuju se!

Za priznati vlastitu pogrešku potrebno je srce ispražnjeno od oholosti i taštine. I to nam je lijepa vježba za ponizno srce! Sve što imam primio sam kao dar. Ništa nije moja zasluga, niti sam zbog neke sposobnosti bolji od drugoga. Posveta Isusovom i Marijinom srcu nije samo izgovorena molitva, nego konkretno nastojanje u svim životnim prilikama djelovati po primjeru ta dva srca. Posvetiti se znači surađivati s Providnosti. Dati Bogu sve što posjeduješ ovdje na zemlji. Obitelj, materijalna dobra, sposobnosti i talente. Biti ne navezan na ono što posjeduješ. Izgorjeti za blišnjega, ljubiti Crkvu!

Bit posvete je svjesno i potpuno odricanje od grijeha i napasti zla te potpuno darivanje Srcu Marijinu i po njemu Srcu Isusovu kao odgovor na njihovu ljubav. Posveta nam pomaže obnoviti i produbiti krsnu milost. Sveta Margareta Marija Alacoque je to ovako napisala: „Čini mi se da nema kraćeg puta da dospijemo do savršenstva i da nema sigurnijeg sredstva za spasenje, nego li je posveta Božjem Srcu.“ Nadam se da će vas napisano potaknuti na osobnu posvetu ili obnovu posvete Srcima koja ljube svakog od nas. Bezuvjetno!

32. MLADIFEST
Međugorje 2021

MEĐUNARODNI MOLITVENI FESTIVAL MLADIH
Međugorje, 1. 8. – 6. 8. 2021.

Koje dobro moram činiti?

Mt 19, 16

NEDJELJA 1. 8. 2021.

18.00 Molitvakrunice
19.00 SVEČANO OTVARANJE
MLADIFESTA
Euharistija
21.00 – 22.00 Klanjanje pred Presvetim

19.00 Euharistija
21.15 Predstava zajednice Cenacolo

ČETVRTAK, 5. 8. 2021.

10.00 Molitva
Kateheza
Svjedočanstva
12.00 Anđeo Gospodnji
PREDAH

PONEDJELJAK, 2. 8. 2021.

06.00 – 06.40 Krunica na Podbrdu kod Gospinakipa
10.00 Molitva
Kateheza
Svjedočanstva
12.00 Anđeo Gospodnji
PREDAH
17.00 Svjedočanstva
18.00 Krunica
19.00 Euharistija
20.30– 21.30 Meditacija sa svijećama i molitva pred križem

17.00 Svjedočanstva
18.00 Krunica
19.00 Euharistija
20.30– 21.30 Klanjanje pred Presvetim
21.30– 22.30 POSLANJE
Oproštaj uz pjesmu

PETAK, 6. 8. 2021.

Uspom privatno
05.00 Sv. misa naKriževcu

UTORAK, 3. 8. 2021.

10.00 Molitva
Kateheza
Svjedočanstva
12.00 Anđeo Gospodnji
PREDAH
17.00 Svjedočanstva
18.00 Krunica
19.00 Euharistija
20.30– 21.30 Procesija s Gospinim kipom i klanjanje pred Presvetim

SRJEDA, 4. 8. 2021.

10.00 Molitva
Kateheza
Svjedočanstva
12.00 Anđeo Gospodnji
PREDAH
17.00 Svjedočanstva
18.00 Krunica

NAPOMENE

- Ponijeti sa sobom mali radio s FM frekvencijom i slušalice, Bibliju, suncobran.
- Skupine koje će sudjelovati na Mladifestu neka ne planiraju druge programe.
- Za vrijeme trajanja susreta mladih (osim u nedjelju) ne će biti sv. misa za hodočasnike tijekom prijedodneva. Svi će hodočasnici dolaziti na sv. misu navečer, zajedno s mladima.
- Za cijelo vrijeme Mladifesta osiguran je simultani prijevod na Hrvatski, English, Italiano, Deutsch, Français, Español, Portugues, Polski, Slovensky SK, Slovenski SLO, Magyar, Română, Ruski, Česky, Korean, Arabic, Chinese Mandarine, Chinese-Cantonese.

TREBAJU NAM SVETI SVEĆENICI

UZ DANE ĐAKONSKIH I SVEĆENIČKIH REĐENJA

FRA TOMISLAV PERVAN

U danima smo svećeničkih ređenja i mladih misa u našim biskupijama. Mi srećom imamo još uvijek svećeničkog podmlatka, dok biskupije na Zapadu muku muče, prolaze sušno razdoblje. U Hercegovini ove je godine zaređeno deset mladih osoba, šestorica za Hercegovачku franjevačku biskupiju, četvorica za hercegovачke biskupije. Zahvalni smo Bogu za mlade misnike, a još većma zahvalniji za Međugorje koje je mnogima bilo i ostalo poticajem odlučiti se za duhovno zvanje.

NA ZAPADU JE PAK DOBIT AKO IMAJU MLADOMISNIKA KOLIKO JE PRSTIJU NA JEDNOJ RUCI.

Ondje se čak mlade obeshrabruje stupiti u sjemenište i odlučiti se za svećeništvo, jer imaju na umu ređenja odraslih, prokušanih muževa, a nerijetko u primisli i ređenje žena za svećenice. Tomu je i ovaj Papa stao na kraj u najnovijim propisima Kanonskoga prava Katoličke Crkve gdje se udara izopćenjem i onoga tko bi pokušao rediti za svećenicu neku ženu, ali i ženu koja bi pokušala primiti sveti red.

Nakon gorkih iskustava s opadanjem broja redovničkih i svećeničkih zvanja na Zapadu, gdje su samostani pusti i „on sale“ – na prodaju, a sjemeništa prazna, pitamo se, gdje je uzrok takvu stanju? Dublji su korijeni krize Svetoga i svećeništva na Zapadu. Nisu od jučer, sežu dublje u prošlost.

NJEMAČKI NEUTEMELJENI UPITNIKI

Nikako ne ide u glavu, odakle tolika zloća, zluradost i prijezir, odbojnost prema J. Ratzigneru/Benediktu XVI. među njemačkim klerom, čak i biskupima, da ne govorimo o 'lijevim' katoličkim krugovima te lijevo-liberalnim tzv. katoličkim novinarima? Tankočutna duša prozvana je ironično „kardinal u pancirki“. Kad god se javi za riječ, dočekuju ga na sječivo. A on je od svojih prvih javnih nastupa još krajem pedesetih godina bio i barometar i seizmograf duhovnoga stanja u njemačkoj Crkvi svojim pisanjem i nastupima, svojim djelom i aktivnim oblikovanjem koncilskih tekstova, a potom u briljantnoj profesorskoj karijeri. Bio je, kako se izrazio H. Urs von Balthasar, „teolog na koljenima“, osoba molitve. Zapazio ga je Pavao VI. nakon *Uvoda u kršćanstvo*, vidio u njemu duh i snagu te ga kao pedesetogodišnjaka imenovao Münchenskim nadbiskupom i kardinalom, nakon smrti kard. Döpfnera, koncilskoga moderatora. Kad se danas umirovljeni Papa javi za riječ, stotine se bijesnih neprijateljskih i paranoičnih glasova, poput divljih vukova, diže na noge, protivi njegovu istupu u javnosti. Kao, što on ima više reći? Nevideni „dišpet“ kako bi naša južna braća rekla.

Za osam godina svoga blagoslovljena pontifikata doživio je nebrojeno mnogo udaraca za posjeta Njemačkoj, svojoj domovini, napose Bavarskoj.

Napadi nisu prestajali ni u ovih osam godina otkako se odrekao Petrove službe u korist svoga nasljednika komu je krajnje lojalan, makar bi se ponešto dalo korigirati i u ovom pontifikatu. Papa Franjo je od početka ljubimac medija. Tragedija je njemačke Crkve što ima teologe pri sveučilištima i na fakultetima, gdje imaju dobra primanja, dobro su financijski potkovani, a u svojim su pisanjima neovisni, nemaju cenzure, sami su sebi učiteljstvo, a zajedno s njima u orkestru su i dobro plaćeni apsolvanti lijevo-katoličkih medijskih mogula koji redovito „una voce“ viču „razapni“, ili „(s)makni ga!“ Ponavljaju *unisono* mantru Velikoga petka. Čovjek se s bolom u duši pita, gdje su izvori te animoznosti prema prvom njemačkom papi nakon pet stoljeća, od vremena Lutherova raskola, k tomu prema stoljetnoj pojavi na polju katoličke teologije?

Prije dvije godine oglasio se Benedikt XVI. u glasilu bavarskih biskupija „Klerusblatt“ o uzrocima zlostavljanja maloljetnika u Crkvi te grijesima pedofilije. U internom glasilu tih biskupija u analizi stanja u Crkvi upro je prstom u prave uzroke sadašnjega stanja. Već više od pedeset godina svjedoci smo sustavne destrukcije, razgradnje svećeničkoga lika u Crkvi, napose na Zapadu. Uzroci takva stanja su i dogmatske ali i moralnoteološke naravi. Primjerice, nedavno preminuli Hans Küng nema nigdje ni u podlistku mariološke teme. Za njega ne postoji Marija kao majka Bogočovjeka. Njega uglavnom slijede teolozi lijeve provenijencije.

BENEDIKTOVA RAŠČLAMBA

Kako u egzegezi prevladava arijanizam a u „historijskoj“ je egzegezi Isusov lik „demontiran“, svećenik je automatski degradiran. Ako Krist nije Bog, onda ni sakrament svećeničkoga reda nema svoju svrhu. Isus, kaže Benedikt, nije stvar „historije“, on je prisutan u Crkvi u Duhu, i danas, pa je stoga beskorisno tražiti ga u „historiji“. Historijsko-kritička metoda bavi se prošlošću, rekonstruira je, dok je Isus živ, prisutan u svojoj Crkvi. Ne treba nam nekakav „historijski“ ogoljeni Isus Krist, nego pneumatološka kristologija, kristologija – nauk o Kristu u Duhu Svetome. A takva manjka općenito u njemačkoj teologiji, ali i u teologiji na Zapadu.

Tragedija je njemačke Crkve što ima teologe pri sveučilištima i na fakultetima, gdje imaju dobra primanja, dobro su financijski potkovani, a u svojim su pisanjima neovisni, nemaju cenzure, sami su sebi učiteljstvo, a zajedno s njima u orkestru su i dobro plaćeni apsolvanti lijevo-katoličkih medijskih mogula koji redovito „una voce“ viču „razapni“, ili „(s)makni ga!“ Ponavljaju *unisono* mantru Velikoga petka. Čovjek se s bolom u duši pita, gdje su izvori te animoznosti prema prvom njemačkom papi nakon pet stoljeća, od vremena Lutherova raskola, k tomu prema stoljetnoj pojavi na polju katoličke teologije?

U moralnoj teologiji Benedikt je u svojoj raščlambi naveo neka imena koja su radila na razgradnji katoličke moralne teologije, što je imalo za posljedicu drukčiji pristup seksualnosti. Napose nakon „ne“ njemačkih biskupa enciklici *Humanae vitae*, kojoj sadašnje prilike u svijetu i Crkvi daju istinsko značenje i vrjednovanje. K tome su mnoge lijeve stranke šezdesetih i sedamdesetih godina promicale pedofilske odnose između starijih i adolescenata. Benedikt u analizi razobličuje fetiš laicizirane Katoličke, u biti protestantske Crkve. Ako bismo htjeli biti sarkastični, Katolička Crkva je na rubu ponora, dok su protestanti otišli nekoliko koraka dalje.

Nemaju sakramentalnog svećeništva, njihovi se pastori/ice žene, udaju, rastavljaju, blagoslivlju istospolne zajednice, u župnim stanovima stanuju istospolni partneri, pastore žive u lezbijskim vezama, još se time u javnosti ponose. Rastava braka je na dnevnom redu, brak nije sakrament, on je prema Lutheru „weltlich Ding“, svjetovna stvar.

Na kraju nam ti protestanti ne nude rascvali vrt kršćanske radosti i punine vjere, nego duhovnu pustoš. Nude nam ispolitizirani duh vremena, s nekakvim kršćanskim preamzom, bez srčike vjerovanja. Nariču i

zbog manjka pastora, teološki su im fakulteti poluprazni, malo se tko odlučuje za pastorsku službu. Kod njih su daleko veće brojke onih koji se „ispisuju“ iz Crkve, slučajevi pedofilije muče ih mnogo više nego katolike. Pitamo se, čemu onda preslikavanje njihova stanja na Katoličku Crkvu, na Unam Sanctam?

To o čemu je Benedikt pisao nije nikakva novina ni iznenađenje. Sjetimo se Križnoga puta iz 2005. kad ga je Ivan Pavao molio da napiše meditacije za postaje Križnog puta za Veliki petak. Već tada je, suočen s tolikim kriminalnim izvještajima te procesom protiv utemeljitelja Kristovih legionara Meksikanca Marcial Maciela, opominjući pisao: „Koliko pak smrada i prljavštine ima u Crkvi, i to upravo među onima koji bi po svećeništvu trebali Kristu do kraja pripadati?“ Postavši Papom počeo je temeljito čistiti crkvene *Augijeve staje*. U kratkom roku i po kratkom postupku sveo je više od 400 svećenika na laički stalež. Da bi svećenicima ponudio lijek, proglasio je u povodu 150. obljetnice smrti sv. Ivana Vianneya *Svećeničku godinu* koja je završila 2010. velikim svećeničkim skupom u Rimu. Je li u tome krivnja pape Benedikta u svjetovnim medijima?

KRIZE U CRKVI

Kao da se i te godine Pakao htio osvetiti Papi. Upravo su u toj godini izbili na površinu mnogi skandali u kleru u raznim zemljama. Nikakvo čudo kad znamo na koji se način Arški župnik borio sa Sotonom, što mu je Đavao sve podmetao, na koji je način i on sam bio žrtvom najružnijih kleveta. U župniku iz Arsa Nebo je u toj godini ponudilo protulijek zastranjenjima u svećeničkim životima.

Naime, krize u Crkvi nisu novina. Imamo ih od početka, već u Novom zavjetu, pa za vrijeme Ireneja, Ciprijana, Atanazija, velikih likova četvrtoga stoljeća. Zatim za seobe naroda, pojave Benedikta, a nakon „mračnoga 10. stoljeća“ slijedi reforma iz Clunyja, proročke pojave Franje i Dominika koji su reformirali Crkvu i staleže u njoj. Što je sve pisala sv. Katarina Sijenska papama u Avignonu te zbog toga dospjela pred sud Inkvizicije! Piše kako do same Sijene dopire smrad i prljavština s papinskoga dvora u Avignonu te zaklinje sa svetom Brigitom Švedskom pape da se vrate u Rim. Piše u prvom licu, stavljajući riječi samom Gospodinu u usta.

Svaka je kriza u Crkvi prigoda za obnovu. Kriza u bolesti ima svoj klimaks, nakon krize pacijent ili ozdravlja ili umire. Crkva umrijeti ne može, može samo odbaciti trulo i suho. I ova kriza prisiljava Crkvu na temeljitu reformu, na definiranje današnje uloge svećenika u Crkvi

Već više od pedeset godina svjedoci smo sustavne dekonstrukcije, razgradnje svećeničkoga lika u Crkvi, napose na Zapadu. Uzroci takva stanja su i dogmatske ali i moralnoteološke naravi. Primjerice, nedavno preminuli Hans Küng nema nigdje ni u podlistku mariološke teme. Za njega ne postoji Marija kao majka Bogočovjeka. Njega uglavnom slijede teolozi lijeve provenijencije.

NAIME, KRIZE U CRKVI NISU NOVINA. IMAMO IH OD POČETKA, VEĆ U NOVOM ZAVJETU, PA ZA VRIJEME IRENEJA, CIPRIJANA, ATANAZIJA, VELIKIH LIKOVA ČETVRTOGA STOLJEĆA. ZATIM ZA SEOBE NARODA, POJAVE BENEDIKTA, A NAKON „MRAČNOGA 10. STOLJEĆA“ SLIJEDI REFORMA IZ CLUNYJA, PROROČKE POJAVE FRANJE I DOMINIKI KOJI SU REFORMIRALI CRKVU I STALEŽE U NJOJ. ŠTO JE SVE PISALA SV. KATARINA SIJENSKA PAPAMA U AVIGNONU TE ZBOG TOGA DOSPJELA PRED SUD INKVIZICIJE! PIŠE KAKO DO SAME SIJENE DOPIRE SMRAD I PRLJAVŠTINA S PAPINSKOGA DVORA U AVIGNONU TE ZAKLINJE SA SVETOM BRIGITOM ŠVEDSKOM PAPE DA SE VRATE U RIM. PIŠE U PRVOM LICU, STAVLJAJUĆI RIJEČI SAMOM GOSPODINU U USTA.

i društvu. Crkva bi počinila fatalnu pogrešku kad bi se vodila populističkim zahtjevima uličnih aktivista/ica kakve imamo u medijima, na transparentima, gdje prevladava moral i kultura proizvoljnosti i plitkog hedonizma, panseksualizma.

Odgovor na krizu koja vlada nije dokidanje celibata i svećenička ženidba. Nisu li protestanti dokinuli sve, i redove i celibat, pa ipak nisu odgojili uvjerljivije i zrele vjernike. Čovjek se zgrozi koliko se seksualnih zlostavljanja odvija u samim obiteljima! Počinitelji nisu neženje, celibateri, nego upravo obrnuto, očevi, djedovi, braća, ujaci itd. Toliko incesta koji ostavljaju neizbrisive tragove i traume na životima osoba. Statistički, više od 95 % slučajeva zlostavljanja odvija se u obiteljima. Koliki vode dvostruki život! Napose oni koji treniraju djecu u raznim športovima.

Jedini odgovor na krizu glasi, treba zlo zahvatiti u korijenu i iščupati ga. Jasno, svijet od svećenika očekuje da bude uzor, napose na području spolnosti. Znamo što je Isus rekao protiv onih koji se ogriješe o malene, da bi bilo bolje objesiti im mlinski kamen o vrat i sunovratiti ih morske dubine. Krajnje je licemjerno da na svećenike bacaju kamenje upravo oni koji su svojom pornografijom, pisanjem, slikama, medijima, filmovima onečistili zrak koji udišemo, te živimo u hiperseksualiziranom društvu. Danas vlada panseksualna revolucija na sve strane. Nemogće je otvoriti internet a da ti se ne prikaže sirova golotinja. I onda se ti „čuvari“, a zapravo rušitelji i pogrebnički morala, sablažnjavaju nad plodovima svojih perverzних umova i uradaka. Takvi proglašavaju izivljavanje ljudske seksualnosti čovjekovim pravom.

Isus je bio svjestan čovjekove krhkosti upravo na području seksualnosti. Ali nigdje nije zasjeđeno da bi Isus preljubnika ili preljubnicu prijavljivao ili vukao na sud. Milosrdno se odnosio prema prostitutkama, praštao grijeh. Pa i u slučaju kad bi netko prema Mojsijevu Zakon trebao biti sankcioniran, znao je reći: „Ne osuđujem te. Ne griješi više!“

SVEĆENIK I SVETOST

Zastranjenja na području spolnosti kod svećenika uglavnom se daju sveći na manjak duboke vjere, manjak osobne molitve, prijateljavanja s Gospodinom. *Nazvao sam vas prijateljima,*

rekao je Isus svojim. Ako svećenik ne prakticira redovitu ispovijed, ako je grijehom izgubio svijest svetosti poziva, sakramenta i službe, ako je u savjesti otupio na grijeh, nije dalek put od skretanja u grijeh i perverziju. Ako je svjestan da svaki dan u euharistiji dotiče Spasitelja, da je Gospodin na oltaru živ, ako se u *epiklezi* događa ono što se odvija u Dvorani večere te ponavlja doslovce Isusove riječi s Večere, onda će ustuknuti pred grijehom. Ne će za zadovoljenje svojih najnižih poriva zloupotrijebiti najslabije koje je Isus moćno zaštitio prijetoj paklenih kazna. Po sebi nespojivo, zapravo nutarnja shizofrenija s kojom svećenik živi, valja li se u grijehu. Onaj tko takvo što čini, živi u nutarnjoj duhovnoj pustoši, u srcu je otpao od vjere i sakramenta. Ovo što vrijedi za svećenike, vrijedi u istoj mjeri i za vjernike, bez razlike. Svi smo kušani i iskušavani.

Svećenik svjestan samoga sebe i svoje službe težiti će za svetošću, posvećenjem života, o čemu govori i najraniji spis, Prva Solunjanima: „Bog nas nije pozvao na nečistoću, nego na svetost“ (4,7). Bez svetosti i posvećenja nitko ne će vidjeti Gospodina (Heb 12,14). Nitko nije pošteđen od iskušenja, počevši od Gospodina Isusa. Svi su svetcima imali pred očima primjer Gospodina koji se u pustinji suprotstavio Napisniku.

Ima li svećenik/vjernik pred očima Gospodina kao uzor, tolike svete, od pustinjskih otaca preko sjajnih likova kroz povijest, do naših dana, moći će se oprijeti, a Crkva će zablistati u sjaju i vratiti svoju vjerodostojnost u očima javnosti i svijeta. Papa Benedikt stavio je prije više od deset godina lik Ivana Vianneya koji je proživljavao osobne kalvarije u borbi za duše u izravnoj borbi s Đavlom. Njegov život i njegova poruka, njegove kušnje i zlostavljanja Zloga, čak i fizička, njegovo uporno odbijanje svih navala Zloga pokorom, molitvom, žrtvom za ljude te sakramentom pomirenja – i danas su krajnje aktualni.

Danas kao i u apostolsko vrijeme suočeni smo s hedonizmom, panseksualizmom. Pavao to opisuje krajnje zorno u svojim poslanicama. Današnja zlostavljanja i zastranjenja na području spolnosti vezana su uz prevrat svih vrijednosti u društvu. Moralno urušavanje kao u antiki. Zna se za propagandne krilatice mrzitelja

vjere: „Stvori srca krcata grijesima i opaćinama pa će nestati katolika“. Promicali su to prevratnici još u 19. stoljeću.

Društvo a i mnogi u Crkvi izgubili su kompas i orijentaciju. Vjerske sumnje razdiru i svećenike, mnogi sumnjaju u temeljne istine vjere. Sumnjaju u Gospodinovo uskrsnuće, u realnu prisutnost u euharistiji, sumnjaju u istine Apostolskog vjeronanja. Kako može naviještati Isusa Krista tko ne vjeruje u dogme? Već je veliki Guardini postavio temeljne postavke: **objava, Isus Krist, vjera, dogma, ali samo u Crkvi. Ništa izvan Crkve!** Ona je temelj i stup istine. Mnogi rastaču Crkvu iznutra i izvana. Teologija je na Zapadu odavna pala na koljena pred relativizmom o kome je uporno govorio Benedikt XVI.

Treba u Crkvi očistiti *Augijeve staje* nevjere. Crkva koja stavlja pod upitnik svoje vlastite korijene te svoje misijsko poslanje u svijetu koje ima od Gospodina, ne može roditi dobrim plodovima. Sveti Arški župnik nije bio u teologiji odlikaš, „desetkaš“. Nije bio briljantni intelektualac, mislilac. Naprotiv. Za završnoga teološkoga ispita profesori su vijećali da ga obore i spriječe da se zaredi za svećenika. Upitno mu je bilo ređenje. Ali je njegov generalni vikar, koji je u to doba vodio biskupiju, postavio profesorima tri pitanja: „Je li Vianney pobožan? Štuje i Djevicu Mariju? Zna li moliti krunicu?“ Profesori su

Svaka je kriza u Crkvi prigoda za obnovu. Kriza u bolesti ima svoj klimaks, nakon krize pacijent ili ozdravlja ili umire. Crkva umrijeti ne može, može samo odbaciti trulo i suho. I ova kriza prisiljava Crkvu na temeljitu reformu, na definiranje današnje uloge svećenika u Crkvi i društvu. Crkva bi počinila fatalnu pogrešku kad bi se vodila populističkim zahtjevima uličnih aktivista/ica kakve imamo u medijima, na transparentima, gdje prevladava moral i kultura proizvoljnosti i plitkog hedonizma, panseksualizma.

odgovorili potvrdno, štoviše, Vianney je uzor pobožnosti. „Dobro! Stojim iza njega. Bit će zaređen“, odgovorio je generalni vikar. „Za ostalo će se pobrinuti i izvesti milost Božja!“

On je pogodio bit stvari. Spoznao je u čemu je bit svećeništva, što svećenika čini svetim. Dobro bi bilo kad bi i naši odgojitelji slično postupali. Današnja Crkva ne treba sinoda ni sjednica, nego dosljedno povrat Isusu Kristu, svomu izvoru i svomu cilju! On će nas poučiti svemu ostalomu da budemo vjerni svjedoci njegove prisutnosti u svijetu.

Desetorica novih svećenika zaređena u Mostaru

U mostarskoj katedrali Marije Majke Crkve na svečanoj misi na svetkovinu sv. Petra i Pavla, 29. lipnja, mostarsko-duvanjski biskup i trebinjsko-mrkanski biskup i trebinjsko-mrkanski biskup i upravitelj Petar Palić zaređio desetoricu novih svećenika.

Biskup Palić za svećenike je zaređio don Ivana Ančića (katedralna župa, Mostar), don Branimira Bevanđu (Župa sv. Mateja, Mostar), don Tomislava Rajiča (župa Jablanica), don Vinka Nenadića (župa Vinjani), fra Marka Bandića (Župa sv. Ivana Krstitelja, Ružiči), fra Tomislava Crnogorca (Župa Bezgrešnog začeća BDM, Posušje), fra Luku Čorića (Župa Uznesenja BDM, Široki Brijeg), fra Džonija Dragića (Župa sv. Mateja, Mostar), fra Andriju Majića (Župa sv. Mihovila Arkandela, Drinovci) i fra Antonia Primoraca (župa sv. Ante, Humac), javlja portal Crkva na kamenu.

Koncelebrirali su bili provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Miljenko Šteko, generalni

vikar don Željko Majić te velik broj svećenika.

Na riječi kojima je svaki kandidat okupljenom mnoštvu predstavljen imenom i prezimenom te svojim porijeklom iz pojedine župe, izricali su svoju spremnost na svećeničku službu riječima: "Evo me!" Svojim peterostruko ponovljenim odgovorom "Hoću", od kojih je zadnji nadopunjen riječima "S Božjom pomoću" ređenici su izrazili svoje opredjeljenje za služenje Božjem narodu. Na ređiteljevo pitanje svakom pojedinom kandidatu: "Obećavaš li svom dijecezanskom biskupu i svojem zakonitom poglavaru poštovanje i poslušnost?", spremno su odgovarali: "Obećavam".

Pjevalo je katedralni zbor Marija. Nakon misnoga slavlja okupljenima se obratio provincijal fra Miljenko Šteko čestitavši novoređenima, njihovim župnicima, obiteljima. Također je čestitao biskupu Paliću imendan kao i 25. obljetnicu svećeničkoga služenja.

U Maliju oslobođen oteti katolički svećenik

Nakon tri dana zarobljenštva, otmičari su u srijedu 23. lipnja u Maliju oslobodili katoličkog svećenika Léona Douyona i još četiri osobe.

Otmičari su zarobljenike ostavili na cesti između Bankassa i Bandiagare u mjestu Parouu u biskupiji Mopti. Svih pet oslobođenih osoba je u dobrom zdravstvenom stanju.

nom stanju.

U Maliju, zemlji s 19.66 milijuna stanovnika, od 2012. godine nasilje u kojem sudjeluju i vojska i civili je u naglom porastu. Na vlasti je trenutno pukovnik Assimi Goïta koji je pučem svrgnuo izabranog predsjednika, a kasnije i prijelaznu vladu. U borbama između malijske

vojske i skupine koja se bori za neovisnost te džihadista povezanih s al-Qaedom i takozvanom Islamskom državom, poginule su tisuće osoba, a stotine tisuća su raseljene. Otmice su postale uobičajene, jer ih militanti koriste radi otkupnine ili političkog pritiska.

Džihadisti u Nigeru ponovno napali kršćane i spalili crkvu

Zaklada papinskog prava „Crkvi u nevolji“ (ACN) izvijestila je 2. srpnja o napadu džihadista na dva grada u kojima žive kršćani – Fantio i Dolbel u pokrajini Tillabéri u jugozapadnom Nigeru.

Skupina preživjelih žena s djecom pobjegla je te utočište potražila u župi Téra te biskupiji Dori u susjednoj Burkini Faso. Prema očevdima napada, teroristi su gradove napali dvaput ubivši muškarce. Ostali stanovnici napustili su oba grada.

U Fantiju džihadisti su bacili kip Blažene Djevice Marije, liturgijske knjige i instrumente te su ih spalili. Potom su oskvrnuli Presveti Oltarski Sakrament bacajući hostije na tlo i na kraju zapalili crkvu. To je treća župa u tom dijelu Nigera koja je napuštena zbog terorističkih napada i upada ekstremista. Islamističke terorističke skupine počele su širiti svoje djelovanje u Burkini Faso i Nigeru 2015. godine. Prema Izvještaju o vjerskoj slobodi ACN-a, to područje postalo je jedno od žarišta militantnog džihadizma u Africi. U međuvremenu, broj interno raseljenih osoba u Burkini Faso narastao je na milijun. ACN nastoji stradalim ljudima pomoći vratiti se normalnom življenju. S tim ciljem prvenstveno provodi projekte za ublažavanje trauma.

Papa potvrdio pastirski pohod Mađarskoj i Slovačkoj

Papa Franjo najavio je u nedjelju 4. srpnja da će od 12. do 15. rujna ove godine boraviti u pastirskom pohodu Slovačkoj. Prije toga će predsjedati završnim euharistijskim slavljem Međunarodnog euharistijskog kongresa u Budimpešti u Mađarskoj.

„Sretan samo što mogu najaviti da ću od 12. do 15. rujna ove godine, ako Bog da, boraviti u pastirskom pohodu Slovačkoj“, rekao je Papa u svom obraćanju nakon molitve Anđeo Gospodnji s vjernicima na Trgu sv. Petra. Prije odlaska u Bratislavu, 12. rujna u jutarnjim satima predsjedat će završnim misnim slavljem Međunarodnog euharistijskog kongresa u Budimpešti u Mađarskoj.

„Od srca zahvaljujem svima koji rade na pripremi toga putovanja i

molim za njih. Molimo svi za to putovanje i za osobe koje organiziraju i rade na njegovoj pripremi“, pozvao je Sveti Otac.

To će biti drugo Papino apostolsko putovanje ove godine nakon povišnog posjeta Iraku. Upravo u razgovoru s novinarima na povratnom letu iz Bagdada Papa je, na novinarski upit o budućim putovanjima, najavio da će posjetiti Budimpeštu gdje će predsjedati završetku 52. Međunarodnog euharistijskog kongresa, a zatim Slovačku.

Tijekom svog pohoda Slovačkoj, kako se navodi u današnjoj izjavi ravnatelja Tiskovnog ureda Svete Stolice, Mattea Brunija, osim glavnoga grada Bratislave, papa Franjo posjetit će gradove Prešov, Košice i Šaštín.

U Tomislavgradu predstavljena monografija „Misionari u Africi“ fra Roberta Jolića

U dvorani franjevačkog samostana u Tomislavgradu u utorak 6. srpnja, u sklopu duhovno-kulturne manifestacije „Dani sv. Nikole Tavelića 2021.“ – koju zajednički organiziraju Općina Tomislavgrad, Franjevački samostan i Kulturno-informativni centar Tomislavgrad – predstavljena je monografi-

ja „Misionari u Africi“, autora fra Roberta Jolića.

Fra Robertova knjiga „Misionari u Africi“ tiskana je prošle godine u nakladi Hercegovačke franjevačke provincije i govori o našoj hrabroj sedmorici misionara iz Hercegovine koji su djelovali u dalekoj Africi, točnije o franjevcima u DR Kongo:

fra Blagi Brkiću, fra Anti Ivankoviću, fra Anti Kutleši, fra Filipu Sučiću, fra Peri Čuiću, fra Stojanu Zrni i dr. fra Joži Vasilju.

Fra Robert Jolić: Zahvaljujući hercegovačkim franjevcima mnogi su u dalekoj Africi spoznali Krista

„Hercegovački franjevci su osnovali ili vodili sedam misija ili župa u biskupiji Kamina u pokrajini Katanga. Upravo su oni, skupa s flamanskim franjevcima, najzaslužniji za izgradnju velebne katedrale u Kamini, ali i za brojne druge crkve i kapelice u svojim misijama. Trojica živućih misionara koji su se vratili iz Konga: fra Filip, fra Ante i fra Pere opskrbili su me brojnim podacima i pomogli u konačnom izgledu knjige, ali moram spomenuti i na osobit način zahvaliti fra Anti Kutleši, koji je svim srcem i znanjem prihvatio projekt izrade monografije i bio mi desna ruka u svemu. Nažalost, nije dočekao i tiskanje knjige jer je prošle godine, neposredno prije toga, predao dušu Gospodinu.“

„Pedesetogodišnji rad hercegovačkih franjevaca u dalekoj Africi svakako je plodonosan kako za same tamošnje stanovnike s kojima smo radili, i to na brojnim poljima: duhovnom, organizacijskom, građevnom, odgojnom, kulturnom, tako i za samu Provinciju hercegovačkih franjevaca, kako zbog stjecanja novih iskustava na potpuno drugom kraju svijeta, tako još neusporedivo više zbog radosnog saznanja da su brojni na taj način spoznali Krista i postali članovi njegove Crkve“, kazao je autor monografije „Misionari u Africi“ fra Robert Jolić.

Knjiga se može nabaviti u knjižari „Naša ognjišta“ i u Franjevačkome samostanu u Tomislavgradu.

20
GODINA

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24
SATA

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

Banja Luka
87,8 / 106,7

Žepče 100,1

Jajce 87,8

Nova Bila
100,00

Zenica 100,1

Bugojno 101,8

Olovo 96,1

Rama 104,7

Sarajevo 96,1

Mostar 100,00
Međugorje 98,3

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna
Hrvatska **101,5 MHz**

Zagreb, Lika,

Sr. Hrvatska **107,8 MHz**

SATELIT: Europa, Bliski
istok i Afrika- EUTELSAT 16°E

EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM

INTERNETA: www.radio-medjugorje.com

Kako postati podupiratelj?

Jednostavno! Pošaljite nam vaše osobne podatke na podupiratelj@medjugorje.hr i godišnjom članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160 HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku 50 CHF) i postanite dio naše radijske obitelji. Hvala vam od srca!

INFORMATIVNI
CENTAR *MIR*
MEĐUGORJE

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Uredništvo: +387 36 653 580
Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548
Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr
www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja MIR Međugorje djeluje od 1997. godine. Program našeg radija dio je svakodnevnice u Vašim domovima u domovini i inozemstvu, na radnim mjestima... Kao glasnik mira Radiopostaja odašilje poruke iz Međugorja. Putokaz je hodočasniciima iz cijelog svijeta.

RADIO KOJI IMA DUŠU

